செந்தமிழ்

தொகுதி 71	திருவள்ளுவர் 2006 ஆம் ஆண்டு நள புரட்டாசி செப்டம்பர்' 76	பகுதி 3

1 பொது நேக்கும் சிறப்பு நோக்கும் ... 1
திருமிகு. கு. சின்னையன்

2 தற்பெருமை ... 13
திரு. நா. சண்முகம்

3 வாலி வதைப் படலம் ... 15
புலவர். வை. தங்கமணி

4 தமிழ் நாடகத் தந்தை சங்கரதாசு சுவாமிகள்
திருசெஞ்சொற் பாவலர் ப. சங்கரலிங்கம் ... 26

5 தனிமொழி—குடிலன் ... 29
திருமிகு. பூ. சொல்விளங்கும் பெருமாள்

6 தவமிருந்த தண்டமிழ் மறவர் ... 35
டாக்டர். மெ. சுந்தரம்.

7 திராவிட மொழிகளில் வண்ணனை அமைப்பும்—
வரலாற்று அமைப்பும் ... 41
திருமிகு. இரா. கோதண்டராமன், எம். ஏ., எம். ஏ.

பொதுநோக்கும் சிறப்புநோக்கும்

திருமிகு கு. சின்னையன். தஞ்சாவூர்,

முன்னுரை :-

மக்கள் பார்வையில் நல்லபார்வையும் உண்டு; கெட்டபார்வையும் உண்டு. உடல்நலம் குன்றிய ஒருவன், பிறர் கண்பட்டு இளைத்து விட்டதாகக் கூறுகின்றான். நன்கு உணவுண்ட ஒருவன், தான் உண்டதனைப் பிறனொருவன் பார்த்ததிலிருந்து உணவருந்த முடியவில்லை என்று கூறுகின்றான். இதனைக் 'கண்ணேறு' என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன; உலகோர் கண் திருட்டி என்று கூறுகின்றார்கள் அல்லலுற்ற ஒருவன் அருளாளர் 'ஒருவரது பார்வையால் அல்லல் நீங்கியிருப்பதாகக் கூறுகின்றான். அளவற்ற துன்பங்கட்காளாயிருந்த ஒருவன், ஆண்டவனின் அருட்பார்வையில் துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டதாகக் கூறுகின்றான். இவ்வாறே, காதலன் ஒருவன், தன் காதலியின் நோக்கால் இன்பமும் துன்பமும் அடைந்ததாகக் கூறுகின்றான்.

ஒருத்தி ஒருவனை அறிதற்கு நோக்கும் பார்வை பொது நோக்காகும். அவன் பண்பொத்தவனாயிருப்பின் அவனை நோக்கும் பார்வை சிறப்பு நோக்காக மாறுகின்றது. இச் சிறப்பு நோக்கு, காதற்குறிப்புடன் நோக்கப்படுதலின், இஃது, ஒருவனுக்குக் காம நோயை உண்டாக்குகின்றது பின், அவள் தன் உள்ளத்துணர்வினைத் தன் பார்வையின் வழியே தெரிவித்து அந்நோயிலிருந்து தெளிந்து இன்பமடைகிறான். இங்ஙனம், களவுவாழ்க்கையிலீடுபடும் காதலர்களின் பார்வைகளையெல்லாம் திருவள்ளுவர் விளக்கியிருக்கின்றார் ஆனால் இக்காலக் காதலர்சிலர் கருப்புக் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு நோக்குவதை மட்டும் அவர் கூறவில்லை. ஏன் கூறவில்லை தெரியுமா? அஃது பொது நோக்கா? சிறப்பு நோக்கா? என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியாமையாலல்ல; கருப்புக் கண்ணாடி போட்டுக் கொள்ளும் பழக்கம் அக்காலத்தில் இல்லாமையாலுமல்ல. அங்ஙனம் காண்போரின் நோக்கைக் காணப்படுவோர் அறிந்து கொள்ள முடியாதிருத்தலால் தான் கூறாமல் விடுத்திருக்கின்றார்.

நோக்கின் வகைகள் :-

காதற் குறிப்புடன் ஒருவரை ஒருவர் நோக்குதல் குறிப்பு நோக்காகும். ஒருவர் பார்த்தபின் மற்றொருவர் பார்ப்பது எதிர் நோக்காகும். ஒருவன் ஒருத்தியைக் காணும் போது ,அவள் தன் தலையைக் கீழே சாய்த்துக் கொள்வதும், அவன் அவளைக் காணாமலி ருக்கும் போது அவள் அவனை நோக்கிச் சிரிப்பது. காம நோக்கா கும். ஒருத்தி. பெண்மான்போல் மருண்டு நோக்குதல் பிணையோர் மடநோக்காகும். காதல் உணர்வினை எழுப்பும் பார்வை நோய் நோக்காகும். அந்நோயை தீர்க்கும் அன்பு நோக்கு மருந்தாய நோக்காகும்.

ஒரு கண்ணைச் சிறிது சுருக்கிக் கொண்டு நோக்கல் சிறங்கணிந்த நோக்காகும். யாவரிடத்தும் ஒரு தன்மைத்தாயமைந்த பார்வை, பொதுநோக்காகும் ஒருவரையொருவர் உள்ளங்கொண்டு நோக்கு தல் சிறப்பு நோக்காகும். அகத்தில் கோபம் கொள்ளாமல் புறத்தில் கோபங் கொண்டவரைப்போல் நோக்கல்,செற்றார் போல் நோக்க லாகும். காதலர் இருவருடைய விழிகளும், இணைந்து நோக்குதல் இணை நோக்காகும். இவற்றைத்தவிர. கண்ணிமைகளைச்சிமிட்டி நோக்குதலையும் விழிகளைச்சாய்த்துநோக்குவதையும் உலகிற்காண் கிறோம்.

நுண்ணியநோக்கு:-

நுண்ணறிவுடையோர் .பிறர்நோக்கும் பார்வையிலிருந்துஅவர் களுடைய உள்ளத்துணர்வுகளை அறிந்து கொள்கின்றார்கள். ஒருவர் உள்ளத்தில் நிறைந்திருக்கின்ற வெறுப்புணர்வைத் தெரிவிப்பது வெறுப்பு நோக்காகும். நட்புணர்வினை வெளிப்படுத்துவது விருப்பு நோக்காகும்.

> "நுண்ணியம் என்பார் அளக்குங்கோல் காணுங்கால்
> கண்ணல்ல தில்லைபிற"

என்றார் திருவள்ளுவர். கண்களால் காண்பதைப் போல் மன தால் எணணுவதையும் நோக்கு என்று கூறுகின்றோம். யாவரும்

வாழ வேண்டுமென்று எண்ணும் எண்ணத்தைப் 'பொது நோக்கு என்று கூறுகின்றோம்.

"பொது நோக்கொழிமதி புலவர் மாட்டே" என்று புறநானூறு புகல்கின்றது. இங்கு கூறியுள்ள நோக்குகளை யெல்லாம் திருவள்ளுவர் எங்ஙனமறிந்தார்? சிந்தித்துணர்ந்தாரா? காதலர்களைச் சந்தித்தறிந்தாரா? நூலறிவைக் கொண்டு நுணுகி அறிந்தரரா? என்று நாம் வியந்தெண்ணுமாறு கூறியிருக்கின்றார். இந்நோக்குகள் அக்காலப்பண்பை அறிவிப்பதோடு அவை நமக்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் ஊட்டி வருகின்றன.

பொதுநோக்கு:-

தாய், தந்தை, அக்காள், தங்கை, அண்ணன் தம்பிகளைக் காண்பது போலவே காதலர் இருவர் ஒருவரையெருவர் பொது நோக்கால் காண்கின்றார்கள். இப்பொதுநோக்கு யாவரிடமும் அமைந்திருப்பதாகும். இஃது, காதலர்களிடத்தில் சிறப்பு நோக்காக மாறிவிடுகின்றது சான்றோர்களிடம் இரக்க உணர்வாகத்திரிந்து விடுகிறது, அருளாளர்களிடம் கருணை நோக்காக அமைந்து விடுகின்றது; பகைவர்களிடம் கோபப் பார்வையாக மாறிவிடுகின்றது; திருடர்களிடம் களவு நோக்கத்தை எழுப்பி விடுகிறது.

ஒருவர் பொது நோக்கால் யாவரையும் காணலாம்; எந் நேரத்திலும், எவ்விடத்திலும் காணலாம். ஆனல், சிறப்பு நோக்கால் அங்ஙனம் பார்க்கலாகாது. அன்பொத்த தலைவனும் தலைவியும். களவு வாழ்க்கையில் தான் சிறப்பு நோக்கினை மேற்கொள்கின்றார்கள். அந் நோக்கால் காதலராய மைந்தபின், பிறரைப் பொது நோக்கால் காண்கின்றார்கள். ஒரு ஆண், பிற ஆணையும், ஒரு பெண், பிறபெண்ணையும் சிறப்பு நோக்கால் நோக்கினாலும், பால் மாறுபட்டவர்களை அவ்வாறு நோக்குவதில்லை. பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மையை அறமாகவும் ஒழுக்கமாகவும் அறிவித்துள்ளார் திருவள்ளுவர்.

காதலர்கள், ஒருவரையொருவர் காணும் போது முதலில் அயலாரைக் காண்பதுபோல் பொது நோக்கால் காண்கிறார்கள். பின்னர், அவ்விருவரும் சிறப்பு நோக்கால் தம் உள்ளத்துணர்வு களைக் கண்களால் கூறிக் கொள்கின்றார்கள். ஏனெனில், காதலு ணர்வுகளை வாயால் கூற முடியாது: அங்ஙனம் கூறமுற்பட்டால் அருகிலிருப்போர் அதனை அறிந்து கொள்வார்கள் அல்லவா? எனவே அவர்கள், அயலாருக்குத் தெரியாமல் காதல் கொண்டார் கள். இதனால் இல் வாழ்க்கையைக் 'களவு வாழ்க்கை' என்று கூறியிருக்கின்றார்கள். களவில் நிகழும் இத்தகைய நோக்குகளை, தான்

"ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்
காதலார் கண்ணே யுள" என்றும்,
கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச் சொற்கள்
என்ன பயனுமில" என்றும், வள்ளுவர் கூறியிருக்கின்றார்

இணைநோக்கு:-

திருவள்ளுவர் கூறிய இணை நோக்கின் இயல்பினைக் கம்பர் விளக்கிக் கூறியிருக்கின்றார். வில்லை வளைத்து, சீதையின் நலத்தைத் திளைக்க விரும்பிய இராமன், மிதிலை மாநகரத்திற்குச் சென்றான் அங்கு சீதை நிற்பதைக் கண்டான். கண்டதும் அவளை நோக்கி னான்; அவளும் அவனை நோக்கினாள். உடனே இருவர்உள்ளங் களும் ஒற்றுமைப்பட்டன. இதனை,

"எண்ணரும் நலத்தினுள் இணையள் நின்றுழி
கண்ணொடு கண்ணிணைக் கவ்வி ஒன்றையொன்
நுண்ணவும் நிலைபெறு துணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்"

என்று, கம்பர் கூறியிருப்பதனாலறிந்து கொள்கிறோம்.

காதல் சிறப்பு:-

இன்றைய மக்களுட் சிலர், காதலை Love என்று கூறுகின்றார் கள். லவ் என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு விரும்புதல் அல்லது நேசித்தல் என்பது பொருளாகும் ஒருவர், யாரை வேண்டுமானாலும் நேசிக்கலாம்; எத்தனை பேரை வேண்டுமானாலும் நேசிக்கலாம்.

பாரதக்கதையில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற அர்ச்சுனனைப்போல், கந்தர்வ முறைப்படி பல பெண்களைக் காதலிக்கலாம்; அவர்களை மனைவியாக அடைந்து குழந்தைகளைப் பெறலாம்; பின்னர் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து செல்லலாம். திரௌபதியைப்போல, பெண்களும் பலரைக் காதலராக ஏற்றுக் கொள்ளலாம். பாரதக் கதை வடநாட்டில தோன்றியதாதலின் அந்நாட்டின் அக்காலப் பண்பினை அஃது அறிவிக்கின்றது இம்முறை இன்றும் அங்கு ஒரு சில பகுதிகளில் இருந்து வருகின்றது. ஆனால், தமிழ் நாட்டில், களவு வாழ்க்கையை ஏற்போர், 'ஒருவனும் ஒருத்தியுமாகவே வாழ வேண்டும், என்று வற்புறுத்தியிருக்கின்றார்கள். காதல் என்பதற்குக் 'காத்தல்' என்ற பொருளைக் கூறியிருக்கின்றார்கள். களவு வாழ்க்கையில் கூறிய உறுதி மொழிகளையும், குடிமைப் பண்புகளையும் காத்தலோடு, ஒருவரையொருவர் காக்க வேண்டும் என்றும் அறிவித்திருக்கின்றார்கள்

காதல் நோக்கு:-

காதல் நோக்கு, மின் காந்தத்தை ஒத்ததென்று கூறுகின்றார்கள். காந்தம் அருகிலிருக்கும் இரும்பைத்தான் இழுக்கின்றது. ஆனால், காதல். தூரத்திலிருப்பவரையும் இழுத்துக் கொள்கிறது. காதல்' என்னும் கயிற்றால் பலர் கட்டப்படுகின்றார்கள். கயிற்றால் கட்டுண்டவர் அக்கட்டினை அறுத்துக் கொண்டு வெளிவந்து விடலாம். ஆனால், காதல் கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு வர முடியாது.

சீதையும் இராமனும் நோக்கிய காதல் நோக்கினை விளக்க விரும்பிய கம்பர்,

"பருகிய நோக்கெனும் பாசத்தாற் பிணித்து
ஒருவரை ஒருவர்தம் உள்ளம் ஈர்த்தலால்
வரிசிலை அண்ணலும் வாட்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப்புக் கிதயம் எய்தினர்." என்று கூறியுள்ளார்.

ஒரு வரமுகை ஒருவர் அனுபவித்த கண்பார்வை என்னும் கயிற்றால்கட்டி, ஒருவரை மற்றொருவரது மனம் இழுத்தலால்

இராமனும் சீதையும்மாறிப்புகுந்து ஒருவர் மனதை ஒருவர் அடைந்தார்கள்.

இராமன் பெண்மை நலம்மிக்க சீதையை விரும்புவதற்குக் காரணமாயிருந்தது அவளுடைய கண்களாகும். ஆண்களுட் சிறந்த இராமனை சீதை விரும்புவதற்குக்காரணமாயிருந்தது, அவனுடைய வில்லாற்றலாகும். எனவே, இவ்விரண்டினையும் சிறப்பிக்க எண்ணிய கம்பர். 'வரிசிலை அண்ணலும் வாட்கண் நங்கையும்' என்று கூறியிருக்கின்றார். இவ்வாறே திருத்தக்கத்தேவரும் சீவக சிந்தாமணியில் கூறியுள்ளார்.

சீவகனும் கேமசரியும்;

சீவக சிந்தாமணி என்னும் செந்தமிழ்க் காப்பியம் தமிழ் நெறியை உணர்த்தற் கெழுந்ததல்ல: மதநெறியை உணர்த்தற் கெழுந்ததாகும். அந்நூலிற் கூறப்படுகின்ற சீவகன், பல பெண்களைக்காமுற்று மணம்புரிந்து கொண்டசெய்தி தமிழ்ப் பண்பிற்கு மாறுபட்டதாகும். இருப்பினும் திருத்தக்கத்தேவர் தன்னுள்ளத்தில் ஊறிக்கிடந்த தமிழ்ப் பண்பைப் பல்வேறிடங்களில் விளக்கியிருக்கிறார்

கேமசரியை மணம் புரிந்து கொள்ள விரும்பிய சீவகன் கேமமாபுரத்திற்குச் சென்றான். அதுபோது, கேமசரியும் சீவகனும் ஒருவரை யொருவர் நோக்கினார்கள். இருவர் நோக்கும் இணைந் தொன்றுயின. அளவற்ற செல்வமும் அழகும் அமைந்த கேமசரியும், வலிமை மிக்க தோள்வலிமையுடைய சீவகனும், கண்ணெனும் தூதின் மூலம் தத்தம் காதலுணர்வை வெளிப்படுத்தினார்கள். தம் உறவினர் பலர் அருகிலிருந்த போதிலும் அவர்கள் அறியாதவாறு அயலாரை நோக்குவதுபோல் கேமசரி நோக்கினாள். அந்நோக்கு கடலில் தோன்றிய அமுதத்தையும், இவ்வுலகத்தையும், விலையாகக் கொள்ளுமாறு உயர்வாக அமைந்திருந்தது என்பதை,

" காதன்மை கண்ணுளே அடக்கிக் கண்ணெனும்
தூதினற் நுனிபொரு ளுணர்த்தித் தான்றமர்க்கு

ஏதின்மை படக்கரந் திட்ட வாட்கனேக்கு
ஓதநீ ரமுதமும் உலகும் விற்குமே ''

என்று திருத்தக்கதேவர் கூறியிருப்பதனுல் அறிகிரேம்.

கேமசரியின் தந்தை, தன்மகளுக்குத்திருமணம் முடித்து வைக்கக்கருதினன் பலரைத் தன்வீட்டிற்கழைத்து வந்து, விருந்து நடத்தி, அவர்களைக் கேமசரிக்குக் காட்டினன். அவள், அவர்களையெல்லாம் விரும்பவில்லை. ஆண்டுகள் பல கடந்த பின்னர், வலிமை மிக்க சீவகனைச் சிறந்த காதலனுகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்ருள். இதனுல், பெண்கள் வலிமை மிக்கவனையே காதலனுக அடைய விரும்புகின்ருர்கள் என்பதையும், ஆண்கள் செல்வமும் அழகும்மிக்க பெண்களையே விரும்புகின்ருர்கள் என்பதையும், 'காதல்' என்பது இயற்கை நெறியில் தோன்றுவதேயன்றி, செயற்கை நெறியில் தோற்றுவிக்கப்படுவதில்லை என்பதையும் நாம்அறிந்து கொள்கிரேம்,

தமிழ்த்தாயின் கண்ணீர்:-

இன்று கயவர் சிலர் காதல் நோக்குடன் பிறரைக்காண்பதைப் பார்க்கிரேம். இவர்கள், பிறர் தம்மை விரும்புகின்ருர்களா? இல்லையா? என்று அறிந்து கொண்டு நோக்குவதில்லை; ஒத்தகுதியை எண்ணியும் நோக்குவதில்லை; பிறரறிந்து கொள்ளாதவாறும் நோக்குவதில்லை. பிறரறிந்தாலென்ன? திட்டினுலென்ன? அடித்தாலென்ன? என்றெண்ணி நோக்குகின்ருர்கள். தம் எதிரேவரும் சிறியோர்முதல் பெரியோர் வரையிலுள்ள அனைவரையும் நோக்குகின்ருர்கள். அவர்கள், இவர்களை நோக்காமலிருந்தாலும் அதற்காக இவர்கள் மனங் கலங்குவதில்லை; அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ருர்கள். பார்ப்பதோடு விட்டாலும் பரவாயில்லை; அவர்களோடு உரையாடத் தொடங்குகிருர்கள்; உரையாடலிலும் பயன் கிடைக்கவில்லை என்ருல் அத்துடன் விடாமல் பலாத்கார முறையைக் கையாள எண்ணுகிருர்கள். எனவே இவர்கள் காதல் வாழ்வை விரும்பவில்லை; காம வாழ்வையே விரும்புகின்ருர்கள். இன்றைய கயவர் சிலரின் அறிவற்ற செயலைக்கண்டு, தமிழ்த்தாய் கலங்கிக் கண்ணீர் வடிக்கின்ருள்; பொறுமையை எண்ணி அவர்களைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்ருள்; பிறன் மனை நோக்காத பேராண்மையைக்கடைப் பிடித்த தமிழகத்தில் நல்லமரத்தில் புல்லுருவிகள் தோன்றுவதுபோல் தோன்றியிருக்கின்ருர்களே என்று கருதி

ஏங்கின்றார்கள். அக்காலக் காதலர்கள், காதலராயமைந்தபின், பிறரைச் சிறப்பு நோக்குடன் காண்பதில்லை. இதனைத் தஞ்சை வாணன் கோவையிலமைந்துள்ள செய்யுளொன்று இனிதே விளக்கிக் காட்டுகின்றது.

உடன் போக்கு:-

களவு வாழ்க்கையிலீடுபட்ட பெண்ணொருத்தி தன் வீட்டிலிருப்பவர்க்குத் தெரியாமல், தன் காதலனுடன் வெளியூருக்குச் சென்று விடுவதுண்டு. இதனை, உடன் போக்கு என்று கூறுவார்கள். பெண் அங்ஙனம் சென்றுவிட்டால், 'போனால் போகட்டும்' என்று கருதி, பெற்றோர், அவளையும், அவளை விரும்பிய தலைவனையும் வெறுத்து விட மாட்டார்கள். அவ் விருவரும் இணைந்து வாழவே, எண்ணுவார்கள்.

இம் முறையில் பெண்ணொருத்தி பிறந்த வீட்டிலிருந்து வெளியேறிவிட்டாள். அவளைத் தேடிக் கொண்டு செல்கின்றாள் செவிலித்தாய். அவள் வழியில் வருவோரையெல்லாம் விசாரித்துக் கொண்டு சென்றாள். களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட ஒரு ஆணும் பெண்ணும் தன் எதிரே வருவதைக் கண்டாள், வந்த தலைவனை நோக்கி, என் மகள் எதிரே செல்கின்றாளா, என்று கேட்டாள் அதற்கு அவன், யான்கண்ட ஆணும், என் மனைவி கண்டதாகக் கூறிய பெண்ணும், இவ்வழியாகச் சென்றார்கள். அவ்விருவரும் வெம்மைமிக்க காட்டில் நடந்துவந்தகளைப்பு நீங்க, தண்மை மிக்க தடாகங்கள் சூழ்ந்த தஞ்சையை அடைந்திருப்பார்கள்" என்று கூறினான். இதனை,

"யான்கண்ட அண்ணலும் எண்ணரும் காதலின் ஏகியவென்
மான்கண்டனகண் மயில்கண்ட மாதரும் மாதருமம்
தான்கண்ட தண்ணளிச் சந்திரவாணன் தரியலர்போம்
கான்கண்ட மெய்குளிரப்பொய்கை சூழ்தஞ்சை காண்
பாரகளே,,

என்ற தஞ்சை வாணன் கோவைச் செய்யுள், நமக்கு அறிவிக்கின்றது.

பெரும்பண்பு:-

வயது முதிர்ந்த செவிலித்தாய் பிறனொருவனைப் பொது நோக்காக நோக்கியதும், அவனுடன் பேசியதும் தவருகாது. தன் மகளைக் காண வேண்டுமென்ற ஆர்வமே அவளை வற்புறுத்தி நோக்கவும் கேட்கவும் செய்திருக்கின்றது. எதிரே வந்தவன் களவு நெறியில் ஈடுபட்டவனுயிருப்பினும் அவன் பெரும்பண்புடையவன் பிறர்மனை நோக்காத பேராண்மையுடையவன் என்பதனை விளக்குதறகாகவே யான் கண்ட அண்ணலும் என்று கூறினன்.

கடலில் தோன்றிய முத்து கடலுக்கழகளிப்பதில்லை; அதனை எடுத்து அணிபவர்க்கே அழகளிக்கின்றது. மலையில் தோன்றிய சந்தனம், மலைக்கு மணத்தையளித்து அதனை மகிழ் ஊட்டுவதில்லை. அதனை அரைத்துப் பூசிக் கொள்பவாகட்கே மகிழ்வளிக்கின்றது யாழில் பிறக்கும் இசை யாழிற்கு இன்ப மூட்டுவதில்லை; அதனைக் கேட்போருக்கே இன்பமளிக்கின்றது இவ்வாறே ஒருபெண் பிறந்த குடும்பத்திற்கு மகிழ்வளிக்காமல் தன்னை விரும்பி ஏற்ற காதலனுக்கே மகிழ்வளிப்பாள். இதுதான் உலகியல். இதற்கேற்பவே என்னருகில் நிற்கும் இவள் தன் வீட்டை விட்டுப்புறப்பட்டு என்னுடன் வந்திருக்கின்ருள். இவ்வாறே, உன்மகளும் பிறனொருவனுடன் சென்றிருக்கின்ருள் என்பதனை விளக்குதற்காகவே எண்ணரும்காதலின் ஏகிய' என்று கூறினன்.

ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் பிறஆடவனை நோக்காத பெரும்பண்புடையவர்களாக வாழ்ந்தார்கள் இதனுல்தான் தலைவனைமட்டும் நான் கண்டேன். என் மனைவி அவனுடன் சென்ற பெண்ணைக் கண்டாள் என்பதனை அறிவித்தற்காக மயில் கண்ட மாதரும், என்று கூறினன்.

மக்கள் முதலில் அடையும் துன்பம், பின்னர் அடைய விருக்கும் இன்பத்திற்கு அறிகுறியாகும். உன்மகள் சென்ற காட்டு வழி அவளுக்குத் துன்பத்தை அளித்திருக்கு மென்று நீ எண்ணுதே; துன்புற்றுச் சென்றவள் இன்புற்று வாழ்ந்து கொண்டிருப்பாள் என்பதனை அறிவித்தற்காகவே, 'நான் கண்ட மெய்குளிர' என்று கூறினன்.

உன்மகள் பிறந்த இடத்தை விட சிறந்த இடத்தை அடைந்திருக்கின்ருள் என்பதனை அறிவித்தற்காக "பொய்கைசூழ் தஞ்சை காண்பார்களே" என்று கூறினன். இங்ஙனம் தலைவன நுட்பமாகக் கூறியதாகப் பொய்யா மொழிப் புலவர் கூறியிருக்கும் பண்புகள் இக்கால மக்கள், மிகவும் அறிந்து கொள்ள வேண்டியவையாயிருக்கின்றன.

இச்செய்யுளிலிருந்து, ஒரு ஆண் பிற பெண்ணையும் ஒரு பெண் பிற ஆணையும் பொது நோக்காக நோக்கலாமே தவிர சிறப்பு நோக்காக நோக்கக் கூடாது என்பதை நாம் அறிந்து கொள்கின்ரும்.

இன்று நம்நாட்டில் வாழும் சிலர். எனக்கு என்பதை 'நேக்கு என்றும், உனக்கு என்பதை 'நோக்கு' என்றும் திரித்துக் கூறுகின்ருர்கள். ஆனல், இங்கமைந்த நோக்கு என்னும் சொல் அவ்வாறமைய வில்லை. 'நோக்கு' என்னும், முதனிலைத் தொழிற் பெயர், தல் என்னும் விகுதி பெற்று நோக்குதல்' என்றும், விகுதி பெருமல் நோக்கு' என்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

பல்காப்பியத்தினும் சிறந்த தொல்காப்பியத்தில், நோக்கின் இலக்கணம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அன்பொத்த இளம் காதலர்கள் ஒருவரை யொருவர் காணும் போது அவர்களிடம் காதல் வேட்கை தோன்றுகின்றது இயல்பாக அமைந்த நாணமும், பிறருக்குத் தெரிந்துவிடுமோ என்றெண்ணுவதால் தோன்றும் அச்சமும் அவர்களைப் பேசவிடாமல் தடுக்கின்றன. "ஒருவருடைய உள்ளத்தை மற்றொருவர் அறிந்து கொள்ள விரும்பி ஒருவரை யொருவர் நோக்குதல் மூலம் தம்விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கின்ருர்கள். பின்னர் அவ்விருவர் விருப் பத்தையும்,, எடுத்துரைக்கும் காமக் குறிப்புச் சொல்லே இருவரது பார்வையாகும் என்ருர் தொல்காப்பியர். இதனை,

"நாட்டமிரண்டும் அறிவுடம் படுதற்குக்
கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரையாகும்"

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறிந்து கொள்கிரேம்.

முடிவுரை:

மக்களின் வாழ்க்கையை, அகவாழ்க்கை என்றும், புற வாழ்க்கை என்றும் பிரித்து அவற்றிற்கு இலக்கணம் வகுத்த தமிழ் நாட்டில், நாம் வாழ்ந்து வருகின்றோம. நாம் உடுத்துகின்ற உடை; உண்ணும் உணவு, மேற்கொள்ளும் பழக்க வழக்கங்கள் முதலியன நம் முன்னோர் வழியைப் பின்பற்றியனவாகவே இருக்கின்றன நாம் இன்று விஞ்ஞான காலத்தில் வாழ்கின்றோம். உயரிய நாகரீகத்தை அடைந்திருப்பதாகக் கருதி மகிழ்கின்றோம். ஆனால், ஆடவர்கள் பிற பெண்களையும், பெண்டிர்பிற ஆடவரையும் தெருக்களிலும் திண்ணைகளிலும் பிறவிடங்களிலும் நின்று கொண்டு கூர்ந்து நோக்கும் இழிசெயலை நாம் கண் கூடாகக் காணுகின்றோம். வயது முதிர்ந்தவர்களைக் கண்டால் அவர்களைத் தாய் தந்தை யராகக் கருத வேண்டும். இவ்வாறே, இளம் வயதினரைச் சகோதர சகோதரிகளாகக் கருத வேண்டும். இத்தகைய உயரியபண்பு உலோக கால மக்களிடம் இருந்திருக்கின்றது; ஆனால், விஞ்ஞான கால மக்களிடம் அமைந்திருக்கவில்லை. இப்பண்பு இன்றுமட்டு மல்லாமல் என்றும் இருந்தால்தான் நாம் நாடு போற்றும் நன்மக்க ளாக வாழமுடியும். நற்பண்புடையவர் சிலர் வாழ்வதால்தான், உலகம் அழியாமலிருக்கின்றது. இல்லை என்றால், உலகம், மண்ணோடு மண்ணாக முன்னதாகவே அழிந்திருக்கும்.

"பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலகம் அது வின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்" — திருக்குறள்.

அண்ணாமலைநகர்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறையினர் இலக்கியச் சுற்று என்றவொரு சொற்பொழிவு வட்டத்தை இவ்வாண்டு தொடங்கியிருக்கின்றனர். தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த இலக்கியப் பெருமக்களைப் பற்றி இத்தொடர் சொற்பொழிவுகள் திங்கள் தோறும் நடைபெறும். இழக்கியச் சுற்றின முதற் சொற்பொழிவுகள் 3—8—76, ஆளவை மன்றத்தில் தமிழ்ப்பேராசிரியர் டாக்டர் வ. சுப மாணிக்கம் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றன. மகாவித்துவான் ச. தண்டபாணி தேசிகர் தம் ஆசிரியப் பெருந்தகையான தமிழ்த் தந்தை உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களின் உழைப்பு மாணவர்கள் மேல் கொணட பற்று ,தம் ஆசிரியர் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையைப் போற்றிய பண்பு என்பன பற்றிய பல புதிய வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களை எடுத்துக்கூறினர். திரு. அ. ஞானப்பிரகாசம் மணிமேகலைக் காப்பியம் படைத்த சாத்தனரின் பாத்திரப்படைப்பு, சமய நோக்கம் என்றிவற்றை மேல்நாட்டுக் காப்பியங்களோடு ஒபபிட்டுக் காட்டினர். தலைவர். தம் முடிவுரையில். டாக்டர் உ. வே. சா. வின என்றும் மறக்க இயலா அடிப்படைத் தொண்டுகளையும், சாத்தனரின் நிலையான சீர்திருத்த இயக்கங்களையும் புலப்படுத்தினர். திரு வே. செயராமன் நன்றி கூறினர். இக்கூட்டதிற்குப் பல்துறை மாணவர்களும் இலக்கிய அன்பர்களும் திரளாக வந்திருந்தனர்

தற்பெருமை

திரு. நா. சண்முகம்

ஆர். கே. ஸ்ரீரங்கம்மாள் உயர்நிலைப் பள்ளி, கோவை - 18

தற்பெருமை:-

பேசுகிறவனைக் கண்டால் நமக்குப் பிடிக்காது— இந்தக் காலத்தில் மட்டுமல்ல—அந்தக்காலத்திலுந்தான்! ஆயினும் தற்பெருமை பேசுவதற்கு நம்மவர்கள்—தமிழர்கள் —அக் காலத்தில் இடம் கொடுத்து விட்டார்கள்.

அரசவை மந்திரிபிரதானிகள் சூழ மன்னவன் கொலுவீற்றிருக்கிறான். அங்கே இருபது வயது இளங்காளை! விம்மிதம் பெற்ற வீரத் தோள்கள்—விரிந்த மார்பினன்- பொங்கி எழும் துடிப்பு மிக்க பேச்சுக்கள்!

ஆம்! தற்பெருமை பேசுகிறான்! தயக்கமின்றி — தடுமாற்றமின்றி—பேசுகிறான். என்ன வக்கணையாகப் பேசுகிறான் பாருங்கள்!

'பகைவரின் தாக்குதலுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் நம்மவர்கள் விலகிப் போய் விட்டார்கள். நான் மட்டும் தனியனாகத்— தன்னந்தனியனாக— விரோதிகளின் கூட்டத்திலே அகப்பட்டுக் கொண்டேன். என்னை வெட்டி வீழ்த்தி விடவேண்டும் என்றமுனைப்போடு—துடிப்போடு—பகைவர் பலர் பாய்ந்து பாய்ந்து சுழன்று சுழன்று தாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது தூரத்தே இருந்த பகைவீரன் ஒருவன் அம்பிலே நெருப்புப் பந்தினைப் பொருத்தி என் முகத்தை நோக்கி எய்து விட்டான். அதே சமயத்தில் பக்கவாட்டில் பகைவன் என்னைத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தான்' நான் அவனுக்கு இடம் கொடுப்பவனைப்போல் இரண்டு அடி விலகினேன். என்குறிப்பறியா அவன் தனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்ததாக எண்ணி முன்னேறி வந்தான். அதேநேரத்தில் நெருப்புக் கோளம் வந்து தாக்கவே அவனுடைய முகம் பொசுங்கி விட்டது. அத்துடன் விட்டதா? இன்னொருவன் நஞ்சு தோய்ந்த வேல்ஒன்றினை என்மீது குறிவைத்து வீசினான். அதைக்கண்ட நான் என்முன்னால் போர் செய்து கொண்டிருந்தவனைக் கண்டு அஞ்சி வாளின் சுழற்சியைத் தளர்த்துவதைப்போல் பாவனை செய்தேன். அதனை அறியாமல் அவன்வாளை ஓங்கிக் கொண்டு என்னை நெருங்கினான். அவன் கை கீழே இறங்குவதற்கு

முன்பே அவனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டேன், பாவம்! நஞ்சு கலந்தவேல் அவன் முதுகில் சொருகிக் கொண்டது. பகைவர்களின் தாக்குதல்—அதிகமாக அதிகமாக—என் வீரத்தின் பசியும் பெருகியது. செடிகளிலிருந்து மலர்களைப் பறிப்பதுபோல் அவர்களின் உடல்களிலிருந்து தலைகளைக் கொய்து விட்டேன். பகைவரின் குருதி வெள்ளத்தில் குளித்து மூழ்கி எழுந்து வந்தேன். என் உடலில் பகைவரின் வாள்பட்ட இடங்களைக் காட்டும் விழுப்புண்களைப் பாருங்கள்,'' என்று தன் வீரப்ரதாபங்களை மூச்சு விடாமல் பேசுகிறான்.

அரசனும் அங்கு இருந்த மற்றோரும் அவன் கூறும் தற்பெருமைகளைக் கேட்டு ஆரவாரம் செய்கிறார்கள—அவனுக்கு உற்சாகமூட்டுகிறார்கள் அரசன் தன்மேனியிலிருந்த ஆபரணங்களை— அணிகலன்களை எடுத்து வீரப்பெருமைகளைக் கூறும்—விழுப் புண்களைக் காட்டும் அவனுக்குப் பூணுகிறான்.

இவ்வாறு தற்பெருமை கூறுவதைத் தமிழுலகம்—தமிழ் மக்கள்—தமிழ் இலக்கியம் பெருமையோடு—பூரிப்போடு வரவேற்கிறது. பொன்னாடை போர்த்திய மொழியில் இலக்கிய வாடையில் என்ன அழகாக எடுத்து இயம்புகின்றார் தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர்

''மன்மேம் பட்ட மதிக்குடை யோற்குத்
தன்மேம் பாடு தானெடுத் துரைத்தன்று''

புறப் பொருள் வெண்பாமாலையில் வரும் அச்செய்யுளுக்குப் பொருள் என்ன? மன்னர்களிலேயே மேம்பட்ட திங்கள் போன்ற வெண் கொற்றக் குடை உடைய தன் அரசனுக்கு ஒரு மறவன்—வீரன்—தனது பெருமையைத் தானே எடுத்துக் கூறியது.

தற்புகழ்ச்சியாக இருந்தாலும் அதுகுற்றத்தின் பாற்படாதது என்பதால் அதனை நெடுமொழி என்னும் துறையாக வகுத்தனர்.

"வாலி வதைப் படலம்"

பாடல்கள் ஒப்பாய்வு

புலவர் வை. தங்கமணி,
பி. கே. என். உயர்நிலைப் பள்ளி, திருமங்கலம், மதுரை மாவட்டம்

மால்கடிந்த தவமுனி வால்மீகி என்பான்
வனத்திடையே தாம்கண்டு கொண்டுவந்த
பால்படிந்து முள்ளடர்ந்து பருத்துநீண்ட
பலவின்கனி பாருக் கீந்தான்
மேல்படிந்த பிசினகற்றி மெல்லக்கீறி
மெதுவாக சுளையெடுத்துத் தேனும் வார்த்து
நூல்படிந்த மனத்தவர்க்கு விருந்து வைத்தான்
கம்பனென்ற தமிழ்த்தாயார் நோன்றமைந்தன்.

இவ்வாறு தமிழ்த்தாயார் தவமிருந்து பெற்றெடுத்த கம்பன்

"வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரி"

என்றும்-

"சாலி நெல்லின் சிறை கொள் வேலி
ஆயிரம் விளையுட்டாக
காவிரி புரக்கும்"

சோழ நாட்டில் 9 அல்லது 12-ம் நூற்றாண்டில் ஆதித்தருக்கு மகனாக தேரழுந்தூரில் பிறந்தார்.

கம்பத்தடியில் கிடந்ததால் 'கம்பர்' என்றும் கம்பங் கொல்லையைக் காத்ததால் 'கம்பர்' என்றும் ஏகம்பர் அருளால் பிறந்ததால் 'கம்பர்' என்றும், பெயராயிற்று என்பர். எவ்வாறு ஆயினும் ஆகுக. இராமாயணத்தைக் கம்பர் இயற்றினர் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு உடையார் இல்லை எனலாம்.

"கம்பனைப் போல்"
"கம்பன் என்றொரு மானுடன் பிறந்ததும்"

'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவிபாடும்''
'' விருத்தமெனும் ஒண்பாவிற் குயர் கம்பன்''

என்றெல்லாம் சான்ரேோரால் பாராட்டப்படும் கம்பர்.

தூக்குத் தூக்கியாய் வாழ்க்கையைத் துவக்கி முதலாம் குலோத்துங்கன் அவைக்களப் புலவன் என்னும் அளவுக்கு உயர்ந்தார்.

'ஏர் எழுபது' — 'திருக்கை வழக்கம்' — 'சடகோபர் அந்தாதி' என்னும் நூற்கள் எழுதியதோடு வடமொழியில் 'ஆதிகவி என்றழைக்கப்படும் வால்மீகி முனிவரால் இயற்றப்பட்ட இராமாயணத்தைத் தமிழர் பண்பாட்டிற்கு இழுக்கில்லா முறையில்-

''கரைசெறி காண்டம் ஏழு கதைகள் ஆயிரத்தெண்ணூறு
பரவுறு சமரம்பத்து, படலம் நூற்றிருபத்தெட்டே
உரைசெயும் விருத்தம் பன்னிராயிரத்தொருபத்தாறு
வரமிகு கம்பன் சொன்ன வண்ணமுந் தொண்ணூற்றறே'

என்ற பாடலால்

காண்டம் 7; கதைகள் 1800; போர் 10; படலம் 128; பாடல்கள் 12016; வண்ணம் 96 என்று அமைத்துப் பாடியுள்ளார்.

இங்கு நாம் கட்டுரைக்கு எடுத்துக்கொண்ட காண்டம் ஏழினுள் 'கிட்கிந்தா' காண்டத்தில் உள்ள வாலி வதைப் படலமாகும்.

இமையா தேவர்களுள் இணையின்றி விளங்கியவனும், வச்சி' ராயுததைத் தன் வலிமைக்கு அடையாளமாக கொண்டவனும் ஆன இந்திரனின் மகனன 'வாலி' வலிமையால் உயர்ந்து, புரமெரித்தவனிடத்திலிருந்து எதிர்த்தவரிடம் செம்பாதி வலிமை பெறும் வரத்தினைப் பெற்று மேலும் உயர்ந்து, கயிலையைத்தூக்கிய இராவணனை தன் வாலினல் கட்டி இழுத்து வந்த அருந்திறல் வாய்ந்த வாலி வலிமையால் மேலும் மேலும உயர்ந்து நின்ருன்.

அத்தகைய பேராற்றல் பெற்ற பெருவீரன் ஆன வாலி கிட்கிந்தையை ஆண்டு வந்தான். அப்போது சுக்கிரீபனுக்கும் வாலிக்கும் பகைமை மூண்டது. சுக்கிரீபனுக்கு இராமன் துணையாகிருன்.

முதலில் தோற்றேடியவனுக்கு இராமன் துணை கிடைத்ததும். மீண்டும்வாலியைப் போருக்கழைக்கிறன்—போர் நடைபெறுகிறது —அப்போது எதிர்த்தவர் வலிமையில் பாதிபெறும்வரம்பெற்றவனு கையால் இராமன் மறைந்திருந்து அம்பு எய்கிறன். அவ்வம்பானது வாலியின் மார்பில்

"காரும்வார்ச்சுவைக்கதலியின் கனியினைக் கழியச்
சேரும்தூசியிற்சென்றது"—57ஆம் பாடல்.

நான்கு பூதங்களின் ஆற்றலையும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற வாலி யின் மார்பில் வாழைப்பழத்துள் ஊசி செல்வது போல் இராமன் ஏவிய அம்பு சென்றது என்றும்...

அப்போது சூரியன் மகனை சுக்கிரீபனைப் பிடித்த பிடி நெகிழ்ந்தது-ஆனல் அவன் மார்பை ஊடுருவிச்சென்று கொண்டிருக்கும் பகழியைப் பற்றுதலை மட்டும் மறந்தானில்லை. இதனை

"வெய்யவன் தரு மதலையை
மிடல் கொடு கவரும்
கைய் நெகிழ்ந்தன
நெகிழ்ந்திலன் கடுங்கணைக் கவர்தல்" ஷை படலம் 59

என்னும் பாடலால் அப்பகழியைப் பற்றினன் என்றும்-பற்றி...

"வெற்றி வீரன் அடுகணை
அவன்மிடல் உரத்து ஊடு
உற்று அப்புறத்து உருதமுன்
உறுவலி கரத்தால்
பற்றி வாலினும் காலினும்
பிணித்தகப் படுத்தான்" — ஷை படலம் 60.

என்பதால் மார்பினை ஊடுருவி செல்லும் போக்கில் இருந்து தடுத்து நிறுத்திட கை, கால், வால் ஆகிய வலிமை பொருந்திய உறுப்புக்களால் சிக்கெனப்பிடித்துத் தன் ஆற்றலுக்குட்படுத்திக் கொண்டான்.

இப்பாடலில் 'பிணித்தகப்படுத்தான்' என்ற தொடரால் இராமன் பகழியானது மார்பில் தைத்து முதுகு புறமாக வெளிவரும் முன்பே அதனுடைய போக்கினை மாற்றித் தன்குற்றத்துக்குக்

கொண்டுவந்தான் வாலி என்பதை அறிகிறோம்.

அவ்வாறு இராம பாணத்தைத் தடுத்தபின் உருகுவான்-குதிப்பான் உதைப்பான். இக்கணையினை விண்ணுள்ளோரும் சரி மண்ணுள்ளோரும் சரி- என் மார்பில் எய்தி இருக்கமுடியாதே! வேறு யாராக இருக்கும் எனஐயுறுவன் — இதனை எய்தவன் யார்? அறிய வேண்டும் என்றஅவா எழுகிறது — அதனால் முயன்று மீண்டும் கரததாலும் ,காலாலும், வாலாலும் பற்றி இழுக்கிறான் பகழி வெளிவராமையால் வருந்துகிறான்.

மீண்டும் அவன் சிந்திக்கிறான்:-

என்பெயரைக் கேட்டாலே தேவர்சள் நடுங்குவார்கள். ஆகையால் இச்செயல் செய்ய அவர்கள் முன்வரார் — பின் — யாராக இருக்கும்.

திருமாலின் சக்கரமோ? அல்லது
சிவனின் சூலமோ? இவையன்றி...
அறுமுகன் வேலோ—

இந்திரன் வச்சிராயுதமோ? இருக்கவே இருக்காது ஏன் எனின் என் மார்பைத் துளைத்துச் செல்லும் ஆற்றல் அவைகளுக்கெல்லாம் கிடையாதே...

ஆகையால் எப்படியாவது இச்சுடுசரம் யாருடையது என்பதை எப்படியும் அறிந்துவிட வேண்டும் என்ற வேட்கையால் தனது மார்பினை அசைத்து அதனை வெளிக் கொணர முயன்றான்... முயன்றான். மார்போடு உயிரையும் எடுத்துச் செல்ல முயலும் இப் பகழி யாருடையது என அறிவன் என்று மீண்டும் முயன்றான்... கை, கால், வால் ஆகியவைகளால் உறுதியாகப் பற்றி அப்பகழியை வெளியே இழுத்தான். அப்போது...

ஓங்கரும் பெருந்திறலுடை
மனத்தனுள் எத்தன்
வாங்கினன் மற்றவ் வாளியை
யாளிபோல் வாலி
ஆங்கு நோக்கினர் அமரரும்
அவுணரும் பிறரும்

வீங்கினர்கள் தோள் ''வீரரை
யார் வியவாதார்'' —டி படலம் 67 .

66 ஆம் பாடலிலும் ''பரமஸின்னவன் பெயரறிகுவன் எனப்பறிப்பான்''—என்று அப்பகழியை பறித்ததால்-67-ஆம் பாடலில் ...

இராமனல் தொடுக்கப்பட்ட அப்பகழியைச் சிங்கம்போல் வெளிக் கொணர்ந்தான். இக்காட்சியை தேவர்கள் பார்க்கின்றனர். அசுரர் களும் பார்க்கின்றனர் மகிழ்ச்சியால் அவர்கள் தோள்கள் பூரிக்கின்றன. இந்த இடத்தில் பகையாயினும் நட்பாயினும் வீரம் வீரத்தைப் பாராட்டும் என்பதை ''வீரரை யார் வியவாதார்'' என்று வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி அமைத்துப் பாடியிருக்கும் திறம் நினைந்து நினைந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

அப்போது அம்புதைத்த இடத்திலிருந்து யுகமுடிவில்தோன் றும் வெள்ளத்தின் பெருக்குபோன்று சென்னீர் பெருக் கெடுத்தது: 68

அந்தச் சென்னீர் பெருக்கினைக் கண்டு சுக்கிரீபனும் மயங்கி நிலத்தில் சாய்கிறன்— 69

பறித்த வாளியைப் பருவலித்
தடக்கையரல் பற்றி
இறுப்பன் என்று எழுந்தனன்
மேருவை யிறுப்போன்
மூறிப்ப னென்னினு முறிவது
அன்றுமென மொழியாப்
பொறித்த நாமத்தை யறிகுவன்
நோக்கிருன் புகழோன் — டி படலம் 70.

மேருமலையை ஒடிக்க வல்லவனை வாலி தன் மார்பில் இருந்து வெளியெடுத்த வாளியை முறிப்பன் என்று முறிக்க முயன் றும் முடியாமையால் அதில் பொறித்துள்ள பெயரினை அறிவன் என்று அவ்வாளியைக் கையில் வைத்துப் பார்த்தான்... அப்போது

''மும்மை சால் உலகுக் கெல்லாம்
மூலமந்திரத்தை முற்றும்

தம்மையே தமர்க்கு நல்கும்
தனிப் பெரும் பதத்தைத் தானே
இம்மையே எழுமை நோய்க்கு
மருந்தினை இராமனென்னும்
செம்மைசேர் நாமந்தன்னைக்
கணகளில் தெரியக் கண்டான்'' —ஷி படலம்: 71.

ஆக இப்பாடலில் பறித்த வாளியை வாலி பார்த்த பொழுது அவ் வாளியில் 'இராமன்' பெயர் பொறித்திருத்தலை வாலி தன் கண்களாலேயே பார்த்தான்...

"செம்மைசேர் நாமந் தன்னைக் கண்களில்
தெரியக் கண்டான்'' — கணடான் ... வாலி

இராமனை ஏச — இராமன் உரிய காரணங்களைக்கூற, முடிவில் உணமை உணர்ந்தபின் வாலி இராமனை வணங்கி, புரமெரித்தவன் தந்த வரங்களை எல்லாம் ஊடுருவி, என்மார்பையும் ஊடுருவிச் சென்றது உன்சரம் நன்று...

சுக்கிரீபன் பிழை செய்யினும், என்மீது ஏவிய பகழி என்னும் கற்றினை அவன்மீது நீ ஏவல். அனுமனை உன் தனுவென நினை. என் நம்பியை உன் தம்பியாக நினைப்பாயாக என்று இயம்பி—

" என்றவற் கியம்பிப் பின்னர்
இருந்தன னிளவல் தன்னை
வன்றுணைத் தடக்கை நீட்டி
வாங்கினன் தழுவி மைந்த
ஒன்றுனக்குரைப்ப துண்டா
லுறுதியஃதுணர்ந்து கோடி
குன்றினும் உயர்ந்த தோளரய்
வருந்தலை என்றுகறும்''. —ஷி படலம் 131

இப்பாடலில் தன் தடக்கை நீட்டித் தழுவினன் என்று கூறுகிறது.
இனி வாலி சுக்கிரீபனை அடைக்கலம் தருமிடத்தில் 136-ல்

" என்னவித்தகைய வாய
உறுதிகள் யாவும் ஒங்கும்

பின்னவற்கியம்பி நின்ற
  பேரெழிலானை நோக்கி
மன்னவர்க் கரசன் மைந்த
  மற்றிவன் சுற்றத் தோடும்
உன்னடைக்கல மென்றுய்த்தே
  உயர்க்கரமுச்சி வைத்தான்"

இப்பாடலிலும் வாலி சுக்கிரீபனை அடைக்கலம் தருமுகத்தான் தன் இரு கரங்களையும் தூக்கி உச்சிமீது வைத்து வணங்கினன் என்று கம்பர் கூறுகிறார். வாலி அங்கதனுக்கு ஆறுதல் கூறுமுகத்தான்

"ஆயன பலவும் பன்னி
  அழுங்கினன் புழுங்கி நோக்கித்
தீயுறு மெழுகிற் சிந்தை
  யலவரும் செங்கண் வாலி
நீயினி யயர்வா யில்லை
  யென்று தன் நெஞ்சிற் புல்லி
நாயகனிராமன் செய்த
  நல்வினை பயனிதென்றான்" — 146.

இங்கும் வாலி அங்கதனை "நீயினியயர்வாயல்லை என்று தன் நெஞ் சிற்புல்லி"-என்பதால் தன் மார்புறத் தழுவினன் என்று அறிகிறோம்

பிறந்தவுயிர் இறக்கும்-ஆகவே என்னைப் பொறுத்தவரை இராமன் நன்மையே செய்துள்ளான் என்றும்...

அறியாமையால் இவன் யாரோ என நினைத்து விடாதே இறைவனே இவ்வடிவு தாங்கி வந்துள்ளான். அவனை வணங்கிப் பிறவிப் பிணிஅறுப்பாயாக எனவும்...

உயிர்களின் பக்குவமுணர்ந்து அவைகளுக்கேற்ப நன்மையைச் செய்துவரும் பரம்பொருள் இவனே...

என்றன னினைய வாய
  உறுதிகள் யாவும் சொல்லித்
தன்றுணைத் தடக்கை யாரத்
  தனையனைத் தழுவி சாலக்

குன்றினும் உயர்ந்த திண் தோள்
குரக்கினத் தரசன் கொற்றப்
பொன்றிணி வயிரப் பைம் பூட்
புரவலன் தன்னை நோக்கி... 150

இப்பாடலினும் 'தடக்கையாரத் தனையனைத் தழுவி' என்றும் கூறுகிறார். அடைக்கலம் ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அறிகுறியாக இராமன் உடைவாளை ஏற்றுக்கொள்க என்று கூறியதும் வாலியின் உயிர் பிரிகிறது. இறுதியாக இராம பாணமானது ...

"கையவண் நெகிழ்த லோடுங்
கருங்கணை காலன் வாலி
வெய்ய மார்பகத்துள் தங்காது
உருவி மேக்குயர மீப் போய்த்
துய்ய நீர் கடலுள் தோய்ந்து
தூய்மலர் அமரர் தூவ
ஐயன் வெந் விடாத கொற்றத்
தாவம் வந்தடைந்ததன்றே"—153.

அப்பொழுது பிடித்த பிடி தளர்ந்ததனல் கொடிய அம்பு இயமனை ஒத்த வாலியினுடைய வலிமை மிக்க மார்பின் கண் தங்குதலை விட்டு ஊவிச்சென்று எழுந்து மிகவும் மேலே போய் தூய நீருடைய பெரும்புறக் கடலுள் மூழ்கி தூயமலர்களைத் தேவர்கள் சொரிய இராமனுடைய முதுகை விட்டு நீங்காத வெற்றியினை உடைய தூணியின் கண் வந்து சேர்ந்தது.

ஆக இப்பாடலில இருந்து வாலியின் மார்பில் கனிந்த வாழைப்பழத்தின் ஊசி புகுவதுபோல் புகுந்த இராமனுடைய இராம பாணம், இயமனை ஒத்த வலிமை வாய்ந்த வாலியின் மார்பின் கண் குத்தி நின்ற கணையை வாலியின் கை, புறம் போகவிடாமல் பிடித்து இழுத்து நிறுத்தியது என்றும். வாலியின் வலிமை குறைந்த பின் அதாவது உயிர் போனபின் கைபிடி நெகிழ்ந்தது என்றும் அதனல் வாலியின் மார்பை ஊடுருவி புறம் வந்தது என்றும்——

புறம் வந்த 'இராமபாணம்' மேலெழுந்து கடல்நீரில் மூழ்கி எழுந்து அமரர்கள் மலர்சொரிய மீண்டும் இராமன் அப்புறத் தூணியுள் புகுந்தது எனவும் அறிகிறோம்...

இப்பாடலில் வரும் 'உருவி' என்ற சொல்லைச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்க்கற்பாலதாகும்.

உருவி என்றால் முன்புகுந்து பின்புறமாக வெளிவருவது. அதாவது தடுத்து நிறுத்தும் பகுதியைக் கிழித்துக்கொண்டு எதிர்பக்கத்தோடு வெளிவருவது என்பதாகும்

இதே பொருளில் கம்பர் 'உருகி' என்ற சொல்லைப் பெய்திருக்கும் இடங்களுள் சில:

மராமரம் எய்த படலத்தில் 14-ஆம் பாடலில்:

''எழுமா மரமுருவிக்
கீழுலகம் என்றிசைக்கும்
ஏழும் ஊடுபுக்கு உருவிப்பின்
உடனடுத்தியன்ற
எழிலா மையான் மீண்டதவ்
விராகவன் பகழி
ஏழு கண்டபினுருவுமால்
ஒழிவதன் றினனும்''.

இப்பாடலில் ஏழென்னும் எண்ணுடைய பெரிய அம்மரங்களை ஊடுருவிச் சென்று கீழுலகமென்று சொல்லப்படுகின்ற ஏழின் கண்ணும் ஊடுருவிச்சென்று-மேலும் ஊடுருவிச்செல்ல ஏழு இன்மையால் இராகவன் பகழி இராமனையே வந்தடைந்தது

அதாவது மரத்தின் முன் புகுந்து புறம்வரும் செயலால் கம்பர் 'உருவி' என்ற சொல்லைப் பெய்துள்ளார்.

கும்பகருணன் வதைப் படலம் 334 ஆம் பாடல்:

''அண்ணல் விற்கொடுங்கால் விசைத்
துரைத்தன வலைகடல் வறளாக
உண்ணசிற்பன உருமையுஞ்கடுவன
மேருவை உருவிப் போய்
விண்ணகத்தையுங் கடப்பன
பிழைப்பில மெய்யூன மேற்சேர்ந்த

கண்ணுதற் பெருங் கடவுடன்
கவசத்தைக் கடந்தலை கதிர் வாளி'

இப்பாடலிலும் 'மேருவை உருவிப்போய் விண்ணகத்தையுங் கடப்பன' என்பதால் மேருமலையையும் ஊடுருவிச்சென்று வானத் திடத்தையும் கடப்பன என்பதால் மேருமலையையும் துளைத்துச் செ லும் தன்மையை 'உருவி' எற சொல்லால் விளக்குகின்ருர்.

மேலேகூறிய இருபாடல்களிலும் பெய்துள்ள 'உருவி' என்ற சொல்லை இராமனுல் மறைவாக நின்று வாலியின் மார்பில் செலுத்தப்பட்ட அப்பகழி மார்பில் புகுந்து வாலியின் முதுகுவழி யாக புறம்வந்ததால் அவ்விடத்திலும் 'உருவ்' என்ற சொல்லைப் பெய்துள்ளார்.

வாலிவதைப் படலம் 153 ஆம் பாடலில் வரும் 'கையவண் நெகிழ்தல்'' ''வெய்யமார் பகத்துள் தங்கா தருவி'' என வரும் தொடர்களால் ஷி படலத்தில் சிறிது முன்சென்று சில பாடல்களை மீண்டும் திருப்பிப் பார்க்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

வாலி வதைப் படலம் 57 ஆம் பாடலில் மறைவாக இராகவன் நின்று ஏவப்பட்ட பகழி கனிந்த வாழைப்பழத்தில் ஊசி புகுவது போல் வாலியின் வலிமையான மார்பினுள் புகுந்தது என்றும்

59-ஆம் பாடலில் மார்பினுள் கணை புகுந்ததும் சுக்கிரீபனை விட்டுவிட்டு அக்கடுங்கணையினைக் கையால் பற்றினன் என்றும்...

60 ஆம் பாடலில் கையால் பற்றி இழுத்த பின்னும் அதன் போக்குத் தடைபடாது உள் செல முற்பட்டதால் காலினுலும், கையினுலும், வாலினுலும் பற்றி இழுத்தான் என்றும்.

61 ஆம் பாடலில் தன் வலிமையைவிட இப்பகழி வலிமை வாய்ந்தாக இருப்பதால் இதனை விண்ணுள்ளோரும,மண்ணுள்ளோ ரும் விட்டிருக்க முடியாது. வேறு யார் விட்டிருக்க முடியும் என ஐயுறுகிறான் என்றும்...

62 ஆம் பாடலில் இவ்வாறு பற்றி இழுத்தும் அப்பகழி வெளி வராமையினல் வருந்தி மலை உருண்டது போல் பூமியில் விழுந்து உருகுவான் என்றும்...

63, 64ஆகிய பாடல்களில் தேவர்களும் இச்செயல் செய்திருக்க முடியாது... காரணம் அத்துணை வலிமை அவர்களுக்குக் கிடையாது. பின் ...திருமாலின் சக்கரப்படையோ? அன்றி சிவனின் சூலமோ? அதுவமில்லையேல் ஆறுமுகன் வேற்படையோ? அன்றி இந்திரன் வச்சிராயுதமோ? இருக்கவே இருக்காது ... ஏன் என்றால் அவைகளுக்கெல்லாம் என் மார்பை ஊடுருவும் ஆற்றல் கிடையாதே என்றும் ...

65ஆம் பாடலில் இவ்வம்பு வில்லினால் ஏவப்பட்டது அல்ல வாய்மை உடைய முனிவர்கள் ஏவியிருப்பாரோ? என்றும் ஐயுற்று வலிமை எல்லாம் கூட்டி பற்களைக் கடித்து மார்பை உழுக்கினான் என்றும் ...

66 ஆம் பாடலில் வலிமை பொருந்திய தன் மார்பு துளைபடி மாறு கணை செலுத்தியவன் உண்மையிலே சிறந்தவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறான்...

67 ஆம் பாடலில் மீண்டும் 'முயல்கிறான்; கையாலும், காலாலும், வாலாலும் உறுதியாகப் பற்றுகிறான் மார்பில் இருந்து வெளியே எடுக்கிறான்..

இப்பாடலில் 'வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி' அமைத்துப்பாடி பகைவனையும் பாராட்ட வைத்துள்ள திறம் நினைந்து நினைந்து இறும்பூதடையலாமல்லவா?

68,69 ஆம் பாடல்களில் மார்பில் இருந்துஅப்பகழியைவெளியே எடுத்தமையால் அம்பு தைத்த இடத்தில் இருந்து குருதியானது பெருக்கெடுத்தது. எப்படி...

பெருகிய செந்நீர் அலைசுருளுகின்ற கடலைப்போல ஆரவாரித்து யுகமுடிவில் உலகைச் சூழும் வெள்ளம்போல் மூடி, காடுமலை ஆகியவைகளைத் தாண்டிக் கடலைச் சென்றடைந்தது என்றும், இதனைப் பார்த்து சுக்கிரீபன் மயங்கி நிலம் சாய்ந்தான் என்றும் கூறுகிறார்.

இங்கு ஒன்று நினைவில் கொள்ளவேண்டும். கணையை வெளியெடுக்காமல் தைத்திட்ட இடத்தில் கையினாலும், காலினாலும், வாலினாலும் அசைக்கத்தான் முடிந்தது என்றால் அவ்விடத்தில் செந்நீர் கசிவுதான் ஏற்பட்டிருக்குமேயன்றி யுக முடிவில் ஏற்படும் நீர் பிரளயம் போல் செந்நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியிருக்க இடமில்லை...

(தொடரும்)

தமிழ்-நாடகத் தந்தை

சங்கரதாசு சுவாமிகள்

திரு. செஞ்சொற் பாவலர் ப. சங்கரலிங்கம்

முத்தமிழ் வாழ்ந்தநாட்டில் முத்தமிழ் வளர்ப்பதற்கே
முத்தமிழ்ப் புலமைமிக்க முத்தெனப் பிறந்தவர்தான்
சங்கர தாசரெனும் செந்தமிழ்ச் செம்மலாவர்!
பங்கமே சிறிதுமில்லாத் தங்கந்தான் அடிகளாரே!
ஐம்பதே ஆண்டுகளாய் நைந்ததோர் நாடகத்தைப்
பைம்பொனாய்க் காத்தவர்தான் பகலவனாய் வாழ்ந்தவர்தான்
சங்கர தாசரெனும்! மங்காத கலைநிலவு!
அங்கமெலாம் கலைத்துறைக்கே அர்ப்பணித்த மாமேதை!
நிலமென வளஞ்செய்யும் நிலாவென உலாவரும்
பழமென இனிக்கின்ற பத்திபோல் மணக்கின்ற
பதினெட்டு நாடகத்தைப் பைந்தமிழைப் பிழிந்தெடுத்தே
அதிசயிக்கப் படைத்திட்டார்! ஆயிரம் சுவைகூட்டி!
ஆங்கிலத்தில் பேசுவதும் அருந்தெலுங்கில் பாடுவதும்
ஈங்குள்ளோர் பெருமையென எண்ணியதோர் காலத்தில்
நாடகத்தால் நந்தமிழை நாட்டகத்தே பாய்ச்சியவர்
பாடலால் நாளெல்லாம் பக்திரசம் பரப்பியவர்!
நவரசக் கலைவளர்த்து நம்தாயைப் பேணியவர்!
தவத்திரு அடிகளாவர்! தமிழ்த்தாயின் தலைமகனே!
தென்பாண்டி நாட்டினிலே திரமறக் குடியினிலே
கண்போன்ற அடிகளாரைக் கவின்மிக்க தாமோதர
நன்மகன் ஈன்றுதந்தார்! நலஞ்சேர்த்தார் தமிழ்மண்ணில்
தண்டபாணி சாமியிடம் தமிழ்கற்று நம்சாமி
வெண்பாவும் கலிப்பாவும் விரைந்துதான் பாப்பாடி
பதினாறாம் வயதினிலே பதிநாற வைத்துவிட்டுக்
கதியேதான் தமிழென்று கால்வைத்தார் நாடகத்தில்!
இரணியன் எமதர்மன் இராவணன் சனிஈசன்
திறத்தினை வெளிகாட்டித் திகைக்கவைக்கும் நடிகனாய்
அடிவைத்து நடைநடந்தார்! அதிசயத்தார் மக்களெல்லாம்!
படிமீதில் வெறுப்புற்று பக்திகடல் குளித்திட்டு
ஐம்பொன் முருகனின் அழகினிலே ஈடுபட்டு

ஐம்பது ருபாயுடன் ஆண்டியாய் ஆகிவிட்டார்!
பையவே சென்றிட்டார்! பதிதோறும் வலம்வந்தார்!
பொய்யற்ற கோலங்கண்டு போற்றினார் சாமியென்றே!
புதுக்கோட்டைப் புகழ்மன்னர் பூண்டியா பிள்ளையவர்
மதிவல்ல சாமியின் மாசற்ற திறம்வியந்து
வண்ணமும் சந்தமும் வந்துநிற்கும்! சிந்துபாடி!
அண்ணல்தன் அருளறிந்தே ஆதரித்தார் மகவாக்கி
தமிழ்நாட்டின் தவப்பயனாய் தவத்திரு அடிகளாரே
தமிழ்வளர்க்க கலைவளர்க்க தமிழ்நாடு தழைத்தோங்க
கயலெனவே நாடக வயலுளே கால்வைத்தார்!
மயிலெனவே கைவண்ணம் மயங்கிடவே காட்டிவிட்டார்!
புகழ்மிக்க நடிகரைப் போற்றிடவே ஈன்றெடுத்தார்!
இகலற்றுக் கலைவளர்த்தார்! இலக்கணம் தனைப்படைத்தார்
சன்மார்க்க சபையினையே சொந்தமாய்த் துவங்கிநல்ல
பண்பல்ல கிட்டப்பா மாரியப்பா தமைத்தந்தார்!
நாடக நடிகரிடம் மலிந்திருந்த பிழைகண்டு
ஆடகப் பொன்னாக ஆக்கிடவே சிறுவர்கூட்டி
பாலமீன ரஞ்சனி சபைநாட்டி புகழ்மிட்டி
நாளெலாம் மின்னிடும் நடிகரை முன்வைத்தார்
பக்கவாத நோய்தானே பாழ்படுத்த சாமியினைப்
பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்து பாராட்டி இயக்கிவிப்பார்!
நோயாலும் நொடியாலும் நலிந்திருந்த காலத்தும்
தாயாகி கலைத்துறையைத் தலைநிமிர நடத்திவந்தார்!
வாய்பேசாக் காலத்தும் வண்ணக்கை முன்நீட்டிச்
சாய்ந்திருந்த கலையினையே சதிராடச் செய்துவிட்டார்!
புதியதோர் கதையமைப்பு! பூப்போன்ற கருத்துக்கள்!
கதிர்போன்ற கற்பனைகள்! கலைமணக்கும் உரையாடல்!
எதுகையினை மோனையினை இவர்நாடிச் செல்வதில்லை!
பதுகைநல் மகள்போல வந்துமுன்னே நின்றிருக்கும்!
இனிக்கின்ற பாடல்கள்! எளிமைமிகு சொல்லோட்டம்!
அணிசெயும் காட்சிகள்! அழகுசேர்த்தே இயக்குவித்தல்
இத்தனையும் முத்தாக்கி எடுத்திடுவார் முத்தாரம்!
புத்தமுது போல்படைப்பார்! பொதுமக்கள் ஈயாவர்!
ஓர்இரவில் நாடகத்தை ஒப்பில்லா முறையினிலே
பேராளன் படைத்திடுவான்! பெருமையினால் தாய்நிமிர்வாள்!
சண்முகம் பிள்ளையெனும் சந்தப்பா வல்லோரின்
கண்டிராசா நாடகத்தைக் கண்டிட்டுப் பாராட்டி

வறுமையிலே நெளிகின்ற வண்டமிழ்ப் புலவருக்கே
ஒருநூறு தந்திட்டார்! உயர்உளமோ கடலாகும்!
சுந்தரர் பவனிவந்தார்! செந்தமிழ்ப் புலவரெல்லாம்
பந்தியே வைத்தார்கள்! பாடுக சாமியென்ருர்!
ஆண்டசக் கரவர்த்தி அழகான சந்தப்பா
நீண்டதோர் பாவினையே நெடுநேரம் பாடிவிட்டார்!
ஆண்டுநான் வந்திட்டபின் ஆண்டவனே! அதுகண்டு
தேன்பாட்டை நிறுத்தினர்! தீந்தமிழ்ச் சாமிகளே
"சேதுபதிச் சீமானைச் செந்தமிழால் பாடிடுக!
மாதேவர் போற்றிடுக! மிகுபொருளே பெற்றிடுக"
என்றிட்டார் பற்பலரே! இம்மண்ணில் மனிதரினை
என்றுமே பாடாத இணையில்லா அடிகளாரே
மறுத்திட்டார்! "மன்னவனைப் பாடிடினே என்புலமை
புரியுமோ! மண்ணரிற்கு! மன்னவனே என்னைவிட
எத்துறையில் உயர்ந்தவன்! எதுக்குநான் பாடவேண்டும்
வித்தகன்யான் மறவனே! வேந்தனும் மறவனென்பர்"
அடிகளார் பாடலினை அழகாக அச்சியற்றி
படித்திட வெளியிடவே பலர்வந்தார் பறவையாக!
இலவசமாய்த் தருவதாயின் என்பாட்டை வெளியிடுக!
நலம்பெறவோ வளம்பெறவோ நற்தமிழை விலைபகர
என்றுமேயான் சம்மதியேன்! இதுஉறுதி! முழுஉண்மை!
என்றுதான் மறுத்துவிட்டார்! ஏற்றமிகு சாமிகளே!

● பல்லா யிரமாகப் பண்டைத் தமிழ்ச் சுவடி
எல்லா விடத்தும் இயன்றவற்றை—பல்லோரைத்
தூண்டித் தொகுத்தான் துணிமறத் தொல்குடிப்
பாண்டித் துரைத்தேவன் பார்.

● சென்னை யரசியலார் செந்தமிழ்ச் சொல்லையெல்லாம்
முன்னும் அகர முதலியெனத்—துன்னுவிக்க
வேண்டி யமைத்த வியவர் குழுவுறுப்புப்
பாண்டித் துரைத்வேன் பங்கு.

தனிமொழி-குடிலன்

திருமிகு, பூ. சொல்விளங்கும்பெருமாள்

[தொகுதி—70 பகுதி-1ன் தொடர்ச்சி]

எண்ணிக்கையும் அவற்றின் நீளத்தையும் குறைத்திருந்தால் நாடகச்சுவை கூடியிருக்கும். குடும்பத்தில் குழந்தைகள் பெருகினுல் தாய் தந்தையரின் நலன் பாதிக்கப்படுவது போல் தனிமொழிக் கூட்டம் மனேன்மணிய நாடகத்தைப் பாதித்துள்ளது.

7.0. குடிலன்: தனிமொழிகளில்தான் குடிலன் குடிலனுகக்காட்சி தருகிருன். மற்றய வேளைகளில் அமைச்சனுய்; தொண்டு பூண்டொழுகும் அடிமையாய்த்தான் சீவகனிடம் நடந்துகொள்கிருன். குடிலன் குடிலனுகஇல்லை '-Iam not what I am' எனும்இயாகோவைப் போல் குடிலன் அரசனை சிறிதும் மதிக்கவில்லை என்பதனை அவனது எண்ண ஒட்டம் தெரிவிக்கிறது. 'எத்தனை பித்தனிவ் வரசன்' என்னும்' 'எடுப்பார் கைப்பிள்ளை' என்றும் 'அரசன் போல் இலே பேயர்' என்றும் அவன் கூறுவதிலிருந்து அவனது கருத்தை அறிகிரேம். ஆனல் தனிமொழி தவிர்த்த பிறமொழிகளில் அவன் வாய் அரசனைப் புகழ்வதைப் போன்று வேறுயார் புகழ்ந்தார்.

7.1. 'புத்தியே சகல சக்தியும்' என்று உறுதியாக நம்பும் குடிலன்". மதுரையாம் மதுநகர் விடுத்தம் மன்னனைப், புதியதோர் பதிக்குக் கொணர்ந்த" நோக்கத்தையும் அவனது 'இட்டமாம்வகையில்' புரிசை கட்டுவித்ததையும் முதல் அங்கம் ஐந்தாம் களத்தனிமொழியில் கூறுகிருன்". நாமே யரசும் நாமே யாவும்" என்பதே அவனது ஆசை. மனேன்மணியைப் பலதேவனுக்கு மண முடிக்க வேண்டும்; மன்னன் முடியைத்தான் சூட வேண்டும் எனும் வஞ்சக எண்ணங்களைச் செயற்படுத்தவே, வேண்டுவன செய்யத்துணிகின்ருன். தன் மகன் மீது சிறிதும் நல்லெண்ணம் இல்லாத குடிலன் அவனை எட்டிக்கு உவமித்துக் கூறுவது நியாயமே. அருகுளதுஎட்டியேயாயினும் முல்லைப், படர்கொடிபடரும்" எனும் குடிலனின் மன ஒட்டம் அவனது முதற்சூழ்ச்சியை வலுப்படுத்துகிறது. மனேன்மணியைப் பலதேவனுக்குத் திருமணம் முடிப்பது எனும் எண்ணங்கூட தன் மக

னுக்கு உயர்வு வரும் என்ற எண்ணத்தால் எழுந்தது அன்று; தனது அரசாட்சி ஆசைக்கு அது ஏற்றது எனும் எண்ண எழுச்சியால் ஏற்பட்டதென்றே கூற வேண்டும்.

7.2. மனோன்மணியைத் தன் பதவிக்கு மகன் மூலம் உதவியாக்க எண்ணியவன் அதற்கடுத்த தடை அரசனேயன்றோ என எண்ணி அதற்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டாமோ என சிந்திக்கிறான். "அரசர்க் காயுள் அற்பமென் றறைவர்" என்கிறான். அரசன் இறந்தால் மனோன்மணிக்கு அரசு வரும்; அவளைத் தன் கோழை மகனுக்குத் திருமணம் செய்து விட்டால் அவன் பெயரில் தான் அரசனாகலாம். மேலும் மனோன்மணி இவன் பக்கம் இருப்பதால் மக்கள் யாரும் குழப்பத்திலும் இறங்கார். ஆகவே நிரம்ப சிந்தித்துச் சிறிது பேசுகிறான்.

"மாறன் மாண்டான் மன்றலும் போனது" "மாண்டான்" "போனது" எனும் இறந்த கால வினைமுற்றுக்களைநோக்கும் போதுமனத்தளவில் குடிலனின் திட்டப்படி இவையிரண்டும் நடந்து முடிந்து விட்டன. இந்த எதிர்காலத் திட்டங்கள், நடத்தி முடிக்க வேண்டியவை, இத் தனி மொழியால் வெளிப்படுகின்றன.

1) மன்றல் போவதற்கு வழி?"நாமவன் பால்விடும்" தூதுவர் நலம் போல்மெள்ள அவன்றன் செருக்கினைக் கிள்ளிவிட வேண்டும்.

2) அரசன் சாவதற்கு வழி?

"போர் வந்திடி லிவண் நேர்வந் திடுமெலாம்
யார் இறவார்கள்? யார் அறிவார்கள்"

3) மன்றலும் போய் மாறனும் மாண்டானயின்?

"முடிதன் அடிவிழில் யாரெடுத் தணியார்?" என்று தர்க்க முறைப்படி, தான் மன்னனாவதற்குப் போடும் திட்டங்களை எல்லாம் வருணிக்கின்றான் - அதன் வழி நடக்கின்றான். தனி மொழி வாயிலாகவே இத்திட்டங்களை அறிகிறோம்.

7.3 மனிதர்களின் இயல்பையும் மக்களிடையே உலவி வரும் தர்மம், தானம் போன்றவற்றின் தவறான எண்ணமும் அங்ஙனம் தர்ம தானம புரிவோரின் உள்நோக்கங்களையும் குடிலனின் தனிமொழிகள் காட்டுகின்றன. கோணல் கண்ணாடியில் தோன்றும் உருவமும் கோணலாகவே தெரிதல் போன்று குடிலனின் கோணல் மனதிலும் சிந்தனைகள் நெளிகின்றன.

"தீது நன்றென ஓதுவவெல்லாம்
அறியார்க் கறையும் வெறுமொழியலவோ?" என்றும்

"புண்ணியம் சீவகா ருண்ணிய மெனப்பல
பிதற்றுதல் முற்றும் பித்தே" என்றும் குடிலன் கூறுவதிலிருந்து உலகில் எவருமே உத்தமராக இருக்க முடியாதது போன்றன்றே தோன்றுகிறது உண்மையதுவன்று; வண்ணக் கண்ணாடி போட்டு நோக்குவாருக்குப் பொருளின் நிறமும் அவ்வாறே போலியாய்த் தோன்றல் போல் உள்ளம் கோணிய குடிலனின் கணிகளுக்கு உலகத்துப் புண்ணிய, நன்மை, தீமைகளும் தன்னல நோக்கமுடையனவாகவே தெரிகின்றன.

7.4 சூழ்ச்சியும் வஞ்சமும் உடையோர் மற்றையோர் பேச்சிலும் அவற்றையே காண்பார் எனும் உண்மை குடிலனின் மொழிகளில் காண்கிறோம் 'நின்மனம் நினைத்தவை யனைத்தும் நிகழுக' என்று ஒரு சேவகன் பொதுவாகக் கூறிச் சென்ற மொழிக்கு, கைரேகை பார்ப்போன் சாதாரணக் கோடுகளுக்கும் ஆயிரம் குறி சொல்லும் வகைப்போல குடிலன் எத்தனையோ காரணம் கற்பிக்கிறான். இவ்விடத்திலுள்ள குடிலனின் தனிமொழி அவனது இயல்பினை அவனே அறிந்துள்ளான் என்பதனை உணர்த்துகிறது "குற்றம் உள்ளோர் கோழையர் என்பதும் சற்றும் பொய்யல சான்று நம்மிடத்தே, கண்டனம்". இத்தனி மொழி இன்னொருவகையிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

8.0 குடிலனின் தீய நெஞ்சிற்குள்ளும் தூய ஒளி ஒன்று தோன்றி மறைகிறது. முற்றும் தீயரும் முற்றும் நல்லரும் அறவே இல்லை என்பதும் ஒரளவு புலனாகிறது.

"வஞ்சனையாற் பெறும் வாழ்வீ தென்னே" என்றும்
"பிறர் பொருள் வெளவும் பேதையிற் பேதை
எறிகடல் உலகில் இலையிலை" என்றும் குடிலனும் எண்ணுகிறான் பிறரிடம் பேசினால் அவனியல்பென விடுக்கலாம். தனிமொழியில் வருவதால் சிறப்பாகச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. கற்பாறையில் நீர் சுரப்பது போல் அல்ல-மீண்டும் இருளில் மின்னல் போல்-ஆம் மின்னல் போல்தான்-தோன்றியதும் மறைந்து விடுகிறது. ஒரு கணம் அவனையும் அறியாமல் அவன் உள்ளம் பேசியது: மறுகணம் "நில், நில்! நீதியை நினைத்தோ நின்றேன் "என்று மீண்டும்

வஞ்சக இருளில் புகுந்து கொள்கிருன். ஆயினும் ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்த நல்லெண்ண மின்னல் வீச்சால் குடிலனை எடை போடுவது கடினமாகவே உள்ளது. மற்றொரு இடத்திலும் குடிலனின் தனிமொழி இக்கோணத்தில் செல்கிறது. போர் நிகழப் போகும் காலையில்,

"ஒருவன் தாசைப் பெருக்கால் உலகில்

வருதுயர் கடலிற் பெரிதே" என்று தொடங்கி அவனது எண்ணம், இறக்கும் வீரருக்காக இரங்குகிறது. மறுகணம்,

என்னை என்மதி இங்ஙனம் அடிக்கடி

என்னையும் எடுத்தெறிந் தேகுதல் சிச்சி" என்று இரக்கத்தின் பக்கம் சாய்ந்த தன் இதயத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொள்கிருன். வீரர்கள் தேவையின்றி இறப்பது தனக்காகவே என்பதையும், அவனது ஆசையின் கொடுமையையும் உணர்கிருன். அவன் இருண்ட உள்ளத்தில் இவ்வாறு இடையிடையே தோன்றி மறையும் மின்னல் அவனை உலுக்கிவிடுகிறது. பின் தன் எண்ணத்திற்கு அவனே காரணம் கண்டு பிடிக்கிருன், உழவர், நெசவாளர், பல்லக்குத் தாங்குவோர் துயர்பட்டால் தான் மற்றையோர் வாழமுடியும்

"பல பெயர் துக்கப்பட்டால் அன்றி

உலகில் எவரே ஒரு சுகம் அணைவார்?" என்றுகூறி, ஆகவே "இரங்கல் என் பயன்? என்று தனக்குத்தானே சமாதானம் கூறிக் கொள்கிருன். ஆக, பட்டத்திற்கும் பதவிக்கும் ஆசைப் பட்டான் என்பது உண்மையாயினும் அது தவறு, கொடுமை. பாவம் என்பதனையும் உணர்ந்தே செய்கிருன்-ஆகவே அவனது கொடுமை பன்மடங்கு அதிகமாகி எவருக்கும் அவன்மீது கண்ணோட்டம் வராது செய்து விடுகிறது. 9.0. சீவகனது ஆன்மீக வாழ்விற்கும் அகச் செம்மைக்கும் அரண்போல் அமைந்து நின்று காப்பவர் சுந்தரமுனிவர்; அவனது புறவாழ்வைப்போற்றி உயிர்காக்கும்கேடயமாகவிளங்குபவன் நாராயணன். இவ்விருவருமே குடிலனது முதல் எதிரிகளாவர் 'முனிவரும் வர வர மதியிழந்தனரே' என மன்னன் கூறும் அளவிற்கு கொண்டு வந்து ஒரு கவசத்தைப் பறித்தான்; முதல் போர் தோல்விக்குக் காரணம் நாரணனே எனக்கூறி அரசனின் மற்றொரு கவசத்தையும் நீக்கிவிட முயன்ருன். ஆயினும் முனிவரும், வீரனும் அழிம்பனைத் தெரிந்துகொண்ட அளவிற்குப் பின்னவன் முன்னவரைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை; ஆகவே அழிக்க நினைந்தவன் அழிந்தான்.

"தப்பினுய் இருமுறை தப்பிலி நாரணன்

கெடுத்தான் பலவிதம்"

என்றும் 'கெடுத்தான் இங்கும்', என்றும் குடிலன் தனதுள் பேசுவ தொன்றே நாரணன் பலமுறை குடிலனது சூழ்ச்சி நிறைவேருது கெடுத்துளான் என்பதனை விளக்கும். ஆகவேதான் மற்ருெரு தனி மொழியில், "எதுவுமிந் நாரண னிருக்கில் அபாயம்" எனச் சூழ்ந்து "வேரறக் களைகுதும்" என மன வைரம் பூண்டு, சீவகன் வாயால் நாராயணனை, "செய்குவன் இப்போ தேசிரச் சேதம்" எனக் கூற வைக்கின்ருன்.

9.1. தனது சூழ்ச்சிகளும் எண்ணங்களும் ஈடேருமல் போயி னும் அவன் தோல்வியைக் கண்டு துவண்டிடவில்லை. "இதுவரை நினைத்தவை எல்லாம் போயின புதுவழி இருதுவம்; போயின போகுக" என்றே துணிகின்ருன். பலதேவனுக்கும் மனேன்மணிக் கும் திருமணம் நடந்தால் நன்றென்றன்ருே இத்தனை சூழ்ச்சியும் செய்தான். ஆனுல் பாசறை வெளியில அவனது தனி மொழியில், திருமணம் கெடினும் தீங்கில்லை ஈங்கினி" என்கிருர்". வதுவை போயினென் ஆயினென்; பேயன் நம்மகன்" என்று திருமணம் நிக முப் போகும் அந்த நேரத்தில் அக்கரையின்றி இருக்கின்ருன். எந் தத் திருமணத்திற்காக முதலிலிருந்தே திட்டமிட்டு வந்தானே அது நிறைவேறவிருக்கும் இறுதி வேளையில் தன் நோக்கத்தை வேறுபக் கம் திருப்பிக் கொள்கிருன்.

9.2. "ஊக்கமே பாக்கியம்", "புத்தியே சகல சத்தியும்" என றெல்லாம் தனது மனவலிமையில் அளவு கடந்த நம்பிக்கை கொண்டு, "ஊழ் எனப் பகர்வதெல்லாம் பாழ்" என்று நாத்திக வாதம் பேசுவான் போல் திமிருடன் செருக்கி இருக்கிருன். இந்த அளவற்ற தன்னம்பிக்கையே ஊழாகி அவனை வீழ்த்திவிடுகிறது.

9. 3. ஒரு நாட்டின் 'தாரும் நீரும்' அந்நாட்டின் மானம் என்று மதியாத குடிலன், புருடோத்தமன் அவன் வெற்றியின் சின்னமாகச் சீவகனிடம், " வேண்டிய நீரும்" விழைந்ததோர் தாரும்

பாண்டில் பாண்டிலா யாண்டுகள் தோறும்'' அனுப்புவதில் தவ றென்ன எனத் தனக்குள் கேட்டுக் கொள்கிறுன். பதவி ஆசை நாட்டுப் பற்றையும் மான மதிப்பையும் இழக்கச் செய்து விடுகிறது. மன்னவன் என்றபேர் ஒன்று'' தந்து விட்டால் நாட்டின் மானத் தைத் தாரொடு நீராய்ப் பிறருக்குத் தாரை வார்த்திடுவான்.

10.0. முடிவுரை: குடிலனது தனிமொழிகளில் இருந்து அவனது உள்ள ஓட்டம் தெளிவாகச் செல்கிறது என்றும், தான் அரசனுவ தற்குரிய வழிவகைகளை ஆய்ந்து இடையூறுகளைத் திட்டமிட்டுத் தகர்க்க முயல்கிறுன் என்பதும், அக்கொடிய உள்ளத்திலும் நன் மை தோன்றி மின்னலாய் மறைகிறது என்பதும், மற்றையோரை மதியா அளவற்ற தன்னம்பிக்கைக் கொண்டவன் என்பதும், நோக் கங்களை உடனுக்குடன் மாற்றிதன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொள் கிறுன் என்றும், பிள்ளைப் பாசமோ நாட்டுப் பற்றே மான உணர் வோ சிறிதும் அற்றவன் என்பதும் அறிகிறோம்,

10.1. குடிலனது தனிமொழிகள் மட்டும் இந்நாடகத்தில் அமையா விடில் அவனது மற்றைய பேச்சுக்களை ஆராய்வாருக்குக் குடிலனை விடச் சிறந்தாரில்லை எனத்தோன்றும். குடிலனைக் குடிலனு கக் காட்டுவது அவனது தனி மொழிகளே.

● நன்னூல் பலவற்றின் நன்மணிப் பாத்தொகுத்த
பன்னூற் றிரண்டென்னும் பண்டாரம்—என்னேரும்
வேண்டிற் றெளிதாய் விரைந்து கூட்டுண்ண வைத்தான்
பாண்டித் துரைத்தேவர் பார்த்து''

● கோவை யுலாமாலை கூறுங் கலம்பகமே
பாவின் தொகையாம் பனுவல்கள்—மேவு தொன்மை
ஈறு தொடங்கி யெளிய விலைப்பதிப்பான்
தேறுபாண் டித்துரைத்தே வன்.

● செந்தமிழ் என்னும் சிறந்தமிழ் மாதிகைதான்
உந்தி மணிபொன் னுகுமருவி—நந்தவுரை
மாண்ட அறிவாய்வு மல்கிவெளி வந்ததுவும்
பாண்டித் துரைத் தேவன் பாடு.

தவமிருந்த தண்டமிழ் மறவர்

டாக்டர் மெ. சுந்தரம்
எம். ஏ., எம். லிட்., பி எச். டி.,
தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் &
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
மாநிலக் கல்லூரி,
சென்னை-5

நக்கீரர்:

இருபதாம் நூற்றாண்டு நக்கீரராக இலங்கிய பெருமகனார் டாக்டர் இலக்குவனார் ஆவார்கள். கொண்ட கொள்கைக்காகக் கோலேந்தியவர்களின் சீற்றத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் கொடுஞ் சிறை புகுந்த கோமகன் ஆவர். அடையாத இன்னல் பல அடைந் தாலும். உடையாத உள்ளத்தோடு இறுதி வரை வாழ்ந்து வெற்றி கண்ட கொற்றவன் அவர்.

பெருமிதம்:

சங்ககாலப்புலவர்களுக்கு இருந்தபெருமிதஉணர்ச்சி, பேராசிரியர் இலக்குவனார் அவர்களிடம் இயல்பாகவே அமைந்து சிறந்தது. இது அவரிடம் வாழ்வில் தென்றலையும், புயலையும் மாறி மாறி அளித்தது. என்றாலும் அவர் அவற்றிற் கெல்லாம் கவலைப் படாமல், மாறுத வாழ்வுடையோராக இறுதி வரை இருந்தார்.

தவமிருந்த தமிழ்:

தண்டமிழ்ப் பூஞ் சோலையில் இந்தி எனும் மந்தி புகுந்து, சோலை யினை அழித்து, மலர்களைச் சிதைக்க முற்பட்ட நேரத்தில், சோலைக் குச் சொந்தக்காரர் என்னும் முறையில், மந்தியை விரட்டி அடிக்க மார்தட்டி முன் வந்த மறவர் இலக்குவனார். அந்தப் போரில் புற முதுகிடாமல், விழுப்புண் யெய்திய வீரர் அமரர் இலக்குவனார்.

இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து, மொழி அறப்போர் தொடங்கியது. அம்மொழி அறப்போரில் முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்காமல், வேல்கொண்டெறிந்தநேரத்திலும்விழித்தகண் இமைக்காமல்பாசறை அமைத்து, படை வீடுகண்டு அவை கண்டு வெற்றி கொண்ட கன்னித் தமிழ்க் காவலர் பேராசிரியர் இலக்குவனார் அவர்கள்.

வேலூர்ச் சிறை:

வேலூர்ச் சிறையில் இவ் வீரத் திருமகன் அடைக்கப்பட்டார். ஏன்? தமிழுக்குத் தொண்டு புரிந்த குற்றத்திற்காக. முத்தமிழுக்குத் தொண்டு புரிந்தது குற்றம் என்றால், முக்காலும் இத் தரணியில் அக் குற்றத்தைப் புரிந்து கொண்டுதான் இருப்பேன் என முழங்கிக் கொண்டே சிறை புகுந்தார் செந்தமிழ் மறவர். அங்கு சிறைக் கோட்டத்தைச் செந்தமிழ்க் கோட்டம் ஆக்கினார்.

முரசொலியில் ஓவியம்:

தண்டமிழாசான் — தமிழ் மொழித் தானைத் தலைவன் இலக்குவனார் வெஞ் சிறையில் தள்ளப்பட்ட கொடுஞ் செய்தி கண்டு கொந்தளித்து எழுந்த முரசொலி 'தமிழன்னை சிறை வைக்கப்பட்டாள்'' என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் இலக்குவனார் சிறைக்குள் அடைக்கப்பட்டிருப்பதாக ஓர் ஓவியம்தீட்டியிருந்தது. 'தமிழ் சிறைக்குள் தவமிருக்கிறது' என்று தலையங்கம் எழுதியது. இதனால் முரசொலியின் மீது பாதுகாப்புச் சட்டம் படையெடுத்தது.

பாதுகாப்புச் சட்டம்

தொண்டாற்றுவோர் அத்துணைபேர் மீதும் பாதுகாப்புச் சட்டம் படையெடுத்தது. அப்படையெடுப்புக் கண்டு பைந்தமிழ் உள்ளங்கள் எள்ளி நகையாடின,

கலைஞரின் குமுறல்:

இது பதவிப் பாதுகாப்புச் சட்டம். இந்தி அரக்கிக்கு நடைபாவாடை விரித்துஅம் 'மொழி'யாம் பழிக்குப்பாதுகாப்பளிக்கும் சட்டம். இலக்குவனார் என்ன குற்றம் செய்தார்? பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் பார்வைக்கு இலக்காக? வேல் கொண்டு எறிந்தாரா? வாள் கொண்டு அழித்தாரா? ஈட்டியால் தாக்கினாரா? விற்போர் புரிந்தாரா? அம்பு எய்தாரா? என்ன குற்றம் செய்தார்? எதற்காகப் பாதுகாப்புச்சட்டம் ஏவப்பட்டது? மொழித் தொண்டு செய்தது குற்றமா? முத்தமிழுக்குத் தொண்டு புரிந்தது குற்றம் என்றால் அக் குற்றத்தை நாங்கள் எங்கள் இறுதிச் சொட்டு இரத்தம் இருக்கும் வரை, இறுதி மூச்சு விடும் செய்து கொண்டு தான் இருப்போம். தண்டமிழ்ப் புலவர்களே! தரணி பொறுக்குமோ இத்தவற்றினை? பேராசிரியப் பெரு மக்களே! உங்க

ளில் ஒருவர் இன்று வெஞ்சிறைக் கோட்டம்புகுந்தார். 'மாங்குயில் கூவிடும் பூஞ்சோலை, எம்மை மாட்ட நினைக்கும் சிறைச் சாலை என்ற சிந்துபாடி அச் செந்தமிழ்ப் புலவன் சென்று விட்டார். பைந் தமிழ் வாழப் பாதை வகுத்துச் சென்று விட்டார் அவர். ஆற்றுப் படை பாடிய அருந்தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்களே இந்தியைத் தவிர வேற்றுப் படை அறியாமாற்றுப் படையறியா மண்ணில் பிறந்த மறக்குடிப் பெருமக்களே அருந்தமிழ்ப் புலவன் சிறை புகுந்தான். அன்னை கண்ணீர் துடைக்க அன்னையின் துயர் களைவதால் ஆன்றோ ரே! சான்றோரே! உங்கள் பங்கென்ன? அன்னை குரல் கொடுக்கிறாள். முதல் களபலி முத்தமிழ்ப் புலவன் ஆயிற்று. பரணி பாடியோரே! உங்கள் பங்கென்ன? தரணி'யை நாம் ஆளவேண்டாமா? மாற்றார் மண் இது ஆவதா? மறக்குல மக்காள் மறு மொழி என்ன? என்று பேராசிரியர் இலக்குவனார் அவர்கள் சிறை புகுந்த மறுநாள், மதுரை யில் சந்தைப் பேட்டையில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் உணர்ச்சி பொங்க, உருக்கத்துடன், கூடியிருந்த இலட்சக்கணக்கானோர் விழி கள் குளமாகும்படிவீர உரையாற்றினார்.

ஆசான் மாணவர்:

ஏன் தமிழவேள் கலைஞர் அங்ஙனம் வீர உரையாற்றினார்? வெங் கொடுமைச் சாக்காட்டில் விளையாடும் தோள் எங்கள் வெற்றித் தோள்கள் என்று ஏன் போர்ப் பரணி பாடினார்? அப்போர்ப் பரணி யின் இலக்கியமாக ஏன் திகழ்ந்தார்? அவர் அறிவார்-தமிழ் அருமை அவர் அறிவார் தமிழாசான் அருமை. பேராசிரியர் இலக்குவனார் தமி ழவேள் கலைஞர் அவர்களின் தமிழாசிரியர், திருவாரூர் உயர் நிலைப் பள்ளியில் இலக்குவனார் ஊட்டிய மொழி உணர்ச்சி கலைஞரை கன்னிததமிழவேள் ஆக்கியது. தண்டமிழ் மறவராக தமிழகத்தில் உலாவச் செய்தது. அவர் தமிழாசானுக்கு உற்ற துயரைத் தனக் குற்ற துயராக எண்ணி வருந்தினார். தமிழ்த் தொண்டே தலைத் தொண்டாகக் கருதும் தமிழவேள் கலைஞர். அதனால் தான் தமிழ் காக்கத் தண்டவாளத்தில் தலை வைத்து படுத்து தமிழ் காக்கத் தலைக் கொடுத்தான்' என்றவிருது பெற்று தலையெழு வள்ளலில் தலைமையான வள்ளலாய் இன்று விளங்குகிறார்.

கால்நடைச் செலவு:

கல்வி நிலையங்கள் அனைத்திலும் தமிழே தனி பயிற்று மொழி யாக வேண்டும். வேற்று மொழி பயிற்று மொழி என்பது தமிழ் மண்

ணில் வேறூன்ற முடியாத கொள்கை. ஆதலால் தமிழ் பயிற்று மொழி திட்டத்தினை சிற்றூரும், பேரூரும் அறிந்து செயல்படக் கால் நடையாகவே அனைத்து இடங்களுக்கும் சென்று கொள்கை விளக்கம் செய்ய வேண்டும் என்ற சீரிய குறிக்கோளினை மேற் கொண்டு வழி நடைப் பயணம் மேற் கொள்ளத் தலைப்பட்டார். ஆனால் சூழ் நிலையும் மக்கள் உணர்ச்சி நிலையும் ஒத்து வராததால் அதனை கை வீடும்படி ஆயிற்று. வழி நடைச் செலவினைக் கைவிட்டாரே அக் குறிக்கோள் அம்மொழி உரவோன் உள்ளத்தில் வேர் வீழ்ந்திருந்தது.

புறத் தொண்டும் அகத்தொண்டும்:

இங்ஙனம் தண்டமிழ் வாழ புறவினைப் பணி ஆற்றிப் புறத் தொண்டிற்குப் பொது நிலைப் பாடிய புலவர் பெருந்தகை, அகத் தொண்டு பல புரிந்து அருந்தமிழ் வாழ ஆற்றுப் படை பாடினார். அந்த முத்தமிழ்த் தொண்டுள் முதல் தொண்டு, தொல்காப்பிய தொண்டாகும்

தொல்காப்பியம்:

முதன் முதல் தொல்காப்பியத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த மூதறிஞர் டாக்டர் இலக்குவனர் அவர்கள் ஆவார்கள். வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட வண்டமிழர் உள்ளப் பாங்கினை வெளியுலகும் கண்டுணரும் வண்ணம் இம் மொழி பெயர்ப்பு தெளிவோடும் வரையறுத்தும் இருப்பது நிறைவளிக்கிறது. இதற்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ள மூதறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இம் மொழி பெயர்ப் பினையும், விளக்கத்தினையும் போற்றிப் பாராட்டி அளித்துள்ள அணிந்துரை இந் நூலுக்கு ஏற்றமும் தோற்றமும் அளிக்கிறது.

தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி:

தொல்காப்பியத்தினை மொழி பெயர்த்த கையோடு தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியும் எழுதியிருப்பது. இவர் தம் தொல்காப்பிய புலமையினையும், தொன்மைத் தமிழர் நாகரிகத்தில் இவர் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டினையும் விளக்குவதாகும்.

இந்நாலில்

உயர் கலைகளுக் கெல்லாம் பிறப்பிடமாகக் கிரேக்கநாட்டையே கூறுவர். ஆனால் தொல்காப்பியத்தை ஆராய்ந்து கற்போர் அவ்வாறு

கூறுர். பல உயர் கலைகளின் பிறப்பிடம் தமிழகமே என்று தலை நிமிர்ந்து சாற்றுவர்,'' என்று டாக்டர் இலக்குவனுர் அவர்கள் கூறி யிருப்பது நாகரிகத்தின் தொட்டில் நற்றமிழ்நாடு என்ற வரலாற்றுக் கூற்றினை மெய்ப்பிப்பதாகும்.

பழந்தமிழ்:

இந்நூலில் சங்க கால தமிழ் மொழியின் உயர் தனிச் செம்மை தன்மையினையும் நினைப்பதற்குஎட்டாத நெடுங்காலத்திற்கு முன்னர் இருந்தே, இம்மொழி வரையறுத்த இலக்கணத்தினையும்வளமான இலக்கியங்களையும் கொண்டு இலங்கிய பான்மையினையும் அகச் சான்று புறச்சான்றுகளுடன் நிறுவி இருப்பது இவர் தம் ஆராய்ச்சி மதி வன்மையினைப் புலப்படுத்துவதுவதாகும்.

இலக்கியங் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல்: (சங்ககாலம்)

சங்க காலத் தமிழர் தம் அக வாழ்வையும், புற வாழ்வையும் எடுத்து விளக்கும் கருத்துக் கருவூலம் இந்நூல் ஈரங் காட்டி அகம் மேற் கொண்ட தமிழர் வாழ்வில் ஏற்பட்ட இன்பத்தினையும். வீரம் காட்டி புற வாழ்வு மேற் கொண்ட தமிழர் வாழ்வில் ஏற்பட்ட பெருமிதத்தினையும், அகத்திணை,புறத்திணைக்கூற்றுக்கள் வாயிலாக விளக்கியிருப்பது, இது ஒரு முற்றிய நூல் என்பதற்குச் சான்று பகர்கின்றது.

Tamil Language;-

மொழி நூலார் கருத்துக்களையும் விளக்க மொழி (Philologists) மொழியியலார் (Linguists) கூற்றுக்களையும் தமிழ் மொழி அமைப் போடு ஒப்ப நோக்கி ஆராய்ந்து. இருவரும் ஒன்றுபடும் இடங் களையும், வேறுபடும் இடங்களையும், எடுத்துக் காட்டித் தம் முடிவு களைச் சான்றுகளுடன் விளக்கி இருப்பது இவர்தம் மொழி நூல் புலமைக்குச் சான்று அளிக்கிறது. மேனுட்டு மொழி நூல் கொள் கைகள் பற்றி பல்வேறு கருத்துக்கள் நாட்டில் உலாவி வருகின்றன. அவற்றையெல்லாம் ஆய்ந்து தமிழ் மொழி அமைப்பிற்கு ஏற்புடை யன எவை, ஏலாதன எவை என்று விளக்கி இருப்பது பெரிதும் போற்றிப் பாராட்டற் பாலதாகும்.

Tolkappiyam (in English) with critical studies:-

இது பற்றி தொடக்கத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது.

திருக்குறள் எளிய பொழிப்புரை

மக்கள் மன்றத்தில் குறளின் குரல் கேட்க பேராசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட நன் முயற்சி இது தமிழ் மரபிற்கு முரணுகாமல் அரண் பயக்கும் உரை இது பல்வேறு உரையாசிரியர்களின் கூற்றுக்களினுல் காணப்படும் முரண்பாடு நீக்கி தொன்மை தமிழ் இன பண்பாட்டிற்கும் நாகரிகத்திற்கும் ஏற்ற முறையில் உருவாக்கியுள்ள தண்டமிழ் இது உரைபேராசிரியர் இலக்குவனர் அவர்களின் உள்ளத்தினைக் காட்டும் உரை எனலாம்.

இங்ஙனம் அகத் தொண்டு பல புரிந்து மொழிக்கு ஏற்றமும், தோற்றமும் அளித்த ஏந்தல் இலக்குவனர் அவர்கள் ஆவார்கள்.

தாய் மொழிக்கு அகத்தாலும், புறத்தாலும் தொண்டு செய்து முத்துயர்ந்த முதறிஞர்களின் முன்னணியில் இருப்பவர் டாக்டர் சி. இலக்குவனர் அவர்கள். உடலைவருத்தியும், உள்ளத்தைவருத்தியும் தொண்டு செய்ததோன்றலின் புகழ் தமிழ் உள்ளளவும் நிலைத்து நிற்கும் என்பது ஒருதலை. இலக்குவனர் உணர்வுகள், தமிழவேள் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் பொன் மொழிப்படி இன்று தமிழர் உள்ளந்தோறும், இல்லந்தோறும் பரவியுள்ளது. அந்த நல்லுணர்வுகள் நற்றமிழ் இனத்தை எதிர்காலத்தும் வழி நடத்திச் செல்வதாக.

டாக்டர் மெ. சுந்தரம்.
எம் ஏ. எம். லிட்., பி எச். டி..
தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் &
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
மாநிலக் கல்லூரி,
சென்னை-5

திராவிட மொழிகளில்
வண்ணனை அமைப்பும் – வரலாற்று அமைப்பும்

திருமிகு இரா. கோதண்டராமன் எம். ஏ, எம். ஏ

தொகுதி 71 பகுதி 3 ன் தொடர்ச்சி

வரலாற்றுநிலை–அடிக்குறிப்பு:

1. இக்கட்டத்தில் தமிழில் காணப்படும் தேர்ச்சி, பயிற்சி ஆட்சி, தாழ்ச்சி போன்ற சொற்களின் அமைப்புக்களையும் கருத்தில் கொள்ளலாம். தேர், பயில், ஆள், தாழ் ஆகிய வினைகளின் அடியாகத் தோன்றிய மேற்படி சொற்கள் தொடக்கத்தில் வினைமுற்றுக் களாக நடைபெற்று பின்னர் ஒடுங்கிய நிலையில் முற்றுப் பொருண்மையை இழந்தன வாதல் வேண்டும். இச் சொற்களின் வரலாற்று, அமைப்பைப் பின் வருமாறு ஆராயலாம்.

1. தேர்ச்சி < * தேரிச்சி < * தேரிய்ச்சு < * தேரிய்த்து < * தேர்-இய்-து
2. பயிற்சி < * பயில்ச்சி < * பயிலிச்சி < * பயிலிய்ச்சு < * பயில்-இய்-து
3. ஆட்சி < * ஆள்ச்சி < * ஆளிச்சி < * ஆளிய்ச்சு < * ஆளிய்த்து < * ஆள்-இய்-து
4. தாழ்ச்சி < * தாழிச்சி ஆடின்று தாழிய்ச்சு < * தாழிய்த்து < * தாழ்–இய்-து.

தேர்ச்சி, பயிற்சி, ஆட்சி, தாழ்ச்சி போன்ற சொற்கள் உகர ஈற்றனவாக அமையாமல் இகர ஈற்றனவாக அமைந்ததற்குப் பின்வரும் காரணத்தை எண்ணிப் பார்க்கலாம். இச் சொற்களின் மூலஅமைப்பில் துகிரக் கிளவியின் முன் நிகழும் -இல்- என்பதில் உள்ள இகரத்தின் செல்வாக்கு ஈற்று உகரத்தை இகரமாகத் திரியச் செய்தது. இதனை உயிர்இயைபு (Vowel Harmony) என்று குறிப்பர் மொழியியலார். இங்ஙனம் ஈற்று உகரம் இகரமாகத்திரிந்தமைவதற்கு -ய்ச்து->ய்ச்த்>ச்ச் என்ற ஒலித்திரிபும் ஒரு காரணமாகும். இகரமும், சகரமும் தோற்றத்தில் அண்ணப் பகுதியைப் பின்புலமாகக் கொண்டவையாதலால் ஈற்றில் நிகழும் உகரம் எளிதில் இகரமாகத் திரிந்து விடுகின்றது.

கன்னடத்தில் செய்வித்தற் பொருண்மையை உணர்த்தும் வினையடிகள் (Causative Verbs) -சு (-cu) அல்லது - இஸு ஈற்றன வாக உள்ளன. (HKL பக் 134&208). எ-டு அமர்சு (amarcu), உருள்சு (urulcu); அமரிஸு உருளிஸு இத்தகைய வினையமைப் புக்களும் தொடக்கத்தில் முற்றுப் பொருண்மையினவாக நடை பெற்று பின்னர் அப் பொருண்மையினை இழந்திருக்கக் கூடும். இது மேலும் ஆய்வுக்குரியது.

தமிழில் வழங்கும் ஆடிற்று. பாடிற்று, போயிற்று போன்ற வினை முற்றுகள் வினையடி + இல் + து என்ற அமைப்பினவாகும்1 வரலாற்று நிலையில் — இல் —, — இய்—ஆகிய இரண்டு கால இடைநிலைகளும்— இன் —என்னும் கால இடைநிலைக்கு மிக முந்தியனவாகும்.

* செய்தாம் வாய்பாட்டு வினைகள்: தமிழகத்தின் வட மாவட் டங்களில் பேசப்படும் தமிழில் செய்தாங்க, வந்தாங்க, இருந்தாங்க போன்ற வினையமைப்புக்கள் இறந்த காலப் பொருண்மையை உணர்த்தும் பலர்பால் வினைமுற்றுக்களாக நடைபெறுகின்றன. குமரி மாவட்டத்து நாடார் பேச்சுத் தமிழில் இதே பொருண்மை செய்தாவ, வந்தாவ இருந்தா வபோன்ற பலர்பால் வினைமுற்றுக் களால் உணர்த்தப்பெறுகின்றது. இவ் இருவகை வினைமுற்றுக்களை யும் முறையே செய்தாங்க செய்தாவ என்ற வாய்பாட்டினவாகக் கொண்டு அவற்றைப் பின்வருமாறு ஆராயலாம்.

1. செய்தாங்க < * செய்தாம்-க.

   * செய்தாம் - < * செய்தாய்ம் < * செய்தாய் - உம்.

   * செய்தாய் - < * செய்து - ஆய்.

---

1. ஆடின்று, பாடின்று, போயின்று போன்ற வினையமைப்புகள் வலித்தல் விகாரம் பெற்று ஆடிற்று, பாடிற்று, போயிற்று போன்ற வினையமைப்புக்கள் தோற்றம்கொண்டனவாக வாதிப்போரும்உளர் வண்ணனை இலக்கணங்களில் ஆளப் பெறும் கலைச்சொற்கள் தவ றுன கண் முடித்தனமான விளக்கங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் இப்போக்கு மொழி வளர்ச்சியின் நிலைகளை அறிந்து கொள்ள உத வாது.

2. செய்தாவ < *செய்தாப < *செய்தாம்ப < *செய்தாம்-ப

*செய்தாம் < *செய்தாய்ம் < *செய்தாய் - உம்.

*செய்தாய் - < *செய்து - ஆய்.

இவ் ஆய்வினின்றும் செய்தாங்க, செய்தாவ ஆகிய இரு வாய்பாட்டு வினைகளும் *செய்தாம்-வாய்பாட்டு வினைகளின் அடியாகத் தோன்றி வழங்குவன என்பது புலனாகும். வரலாற்று நிலையில் அமையும் *செய்தாய் வாய்பாட்டு வினைகளின் அடியாகத் தோன்றிய செய்தாம் வாய்பாட்டு வினைகள் பழந்தமிழில் தன்மைப் பன்மையைக் குறிக்கும் இறந்தகால வினைமுற்றுக்களாக நடைபெறுகின்றன. உண்டாம், உரைத்தாம், தின்ற்ம ஆகியவை உரையாசிரியர் சேனாவரையரின் எடுத்துக்காட்டுக்கள். (தொல் சொல். 202)

*செய்துவு வாய்பாட்டு வினைகள்: கன்னடத்தில் செய்தவு வாய்பாட்டு வினைகள் உணர்த்தும் பொருண்மையை *செய்துவு வாய்பாடடு வினைகளும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. *செய்துவு வாய்பாட்டு வினைகளின் வரலாற்று அமைப்பை வாய்பாட்டு நிலையில் *செய்துவு < *செய்துபு < *செய்தும்பு < *செய்தும்-பு என ஆராயலாம் இவ் ஆய்வினின்றும் *செய்துவு வாய்பாட்டு வினைகள் வரலாற்று நிலையில் *செய்தும்-பு என்ற வாய்பாட்டு அமைப்பினவாக வழங்கியமை புலனாகின்றது இவ் வாய்பாட்டு வினைகள் *செய்தும் வாய்பாட்டு வினைகளின் அடியாகத் தோன்றியவையாகும். காணிக்காரர் மொழியில் சில *செய்தும் வாய்பாடடு வினைகள் இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொதுவாக நின்று எதிர்காலப் பொருண்மையைக் குறித்து நிற்கின்றன

எ-டு இடிச்சும் 'இடிப்பேன், இடிப்போம், இடிப்பாய், இடிப்பீர்-(கள்), இடிப்பான், இடிப்பாள், இடிப்பார் (கள்), இடிக்கும்'

இணெச்சும் 'இணைப்பேன், இணைப்போம் .... இணைக்கும்'

எரிசசும் 'எரிப்பேன், எரிப்போம், ... எரிக்கும்'

ஒடிச்சும் 'ஒடிப்பேன், ஒடிப்போம் .... ஒடிக்கும்'

இ செய்தும் வாய்பாட்டு வினைகள் பழந்தமிழில் தன்மைப்பன்மைப் பொருண்மையை உணர்த்தும் போக்கை தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். (சொல் சேனு 202) இவ்வாய்பாட்டு வினைகள் தமிழின் பிந்திய வளர்ச்சியில் முற்றுப் பொருண்மையை இழந்து எல்லா இடப் பெயர்களோடும் பொருந்தி இரு வேறு பொருண்மைகளை உணர்த்துகின்றன. பின்வரும் எடுத்துக் காட்டுக்களில் இதனைக் காணலாம்.

அ நீ இழித்தும் பழித்தும் பேசுவாய்.

நான் நின்றும் அமர்ந்தும் பேசினேன்.

கண்ணன் கண்டும் கேட்டும் கற்றான்.

கோதை இடித்தும் புடைத்தும் பழகினாள்.

கூந்தல் நீண்டும் அடர்ந்தும் வளரும்.

ஆ. நான் வந்தும் அவன் படிக்கவில்லை.
நீ கேட்டும் அவள் கொடுக்கவில்லை.
அவன் கொடுத்தும் அவள் வாங்கவில்லை.
காய் கனிந்தும் இனிக்கவில்லை.

இவ் எடுத்துக் காட்டுகளில் உள்ள செய்தும் வாய்பாட்டு வினைகள் அனைத்தும் நிகழ்நிலை (Synchronic Level) யில் தனித்தொடரன் (Simple Sentences) களில் நிகழாமல் இணைத்தொடரன் (Compound Sentences)களிலும்,பின்னல்தொடரன் (Complex Sentences) மட்டுமே நிகழ்கின்றன. பின்னல் மற்றும் இணைத் தொடரன்களில் நிகழும் செய்தும் வாய்பாட்டு வினைகள் முற்றுப் பொருண்மையை இழந்து எச்சப் பொருண்மையை மேற்கொண்டதுடன் மேலே அ. பிரிவில் நிகழும் போது ஒரு பொருண்மையையும், ஆ. பிரிவில் நிகழும் போது இன்னொரு பொருண்மையையும் உணர்த்தத் தொடங்கின வாகக்கருதலாம் தொடக்கத்தில் செய்தும் வாய்பாட்டு வினைகள் இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொது வினைகளாக நடைபெற்றிருக்கலாம். இக் கூற்று மேலும் ஆய்வுக்குரியதாகும்.

* செய்யுவு வாய்பாட்டு வினைகள்: * செய்யுவு- வாய்பாட்டு வினைகள், தன்மை, முன்னிலை, உயர்திணைப் படர்க்கை ஆகியவிகுதிகளை ஏற்று எதிர்வுப் பொருண்மையை உணர்த்தும் முற்று வினைகளாக நடைபெறும் நிலை தமிழிலும், கன்னடத்திலும் காணப்படுகின்றது. எ-டு தமிழ் * புகழுவு- ஏன் / ஓம் / ஆய் / ஈர் (கள்)/ ஆன் / ஆள் / ஆர் (கள்); கன்னடம்: கொடுவெ (னு) < * கொடுவு எ (னு) 'கொடுப்பேன்; கொடுவெவு (< * கொடுவு-எவு 'கொடுப்போம்' கொடுவி (< * கொடுவு-இ) 'கொடுப்பாய்', கொடுவிரி < * கொடுவு-இரி) 'கொடுப்பீர்கள்', கொடுவனுகொடுவுஅனுகொடுப்பான்', கொடுவனு (< * கொடுவு அனு 'கொடுப்பாள்', கொடுவளு (< * கொடுவு-அளு' கொடுப்பார் (கள்); கொவுது (< * கொடுவு-து) 'அது கொடுக்கும்', கொடுவுவு (< * கொடுவு வு) 'அவை கொடுக்கும்' 1 தமிழில் * செய்யுவு வாய்பாட்டு வினைகள் விகுதிகளின் முன் * செய்வு வாய்பாட்டு வடிவனவாக ஒடுங்கி நிற்பதும் உண்டு. எ-டு உணருவேன் / உணர்வேன்; உணருவோம் / உணர்வோம், உணருவாய் / உணர்வாய், உணருவீர் உணர்வீர், உணருவான் / உணர்வான், உணருவாள் / உணர்வாள். உணருவார்/- உணர்வார். விதிகள் ஏற்காத நிலையிலும் * செய்யுவு வாய்பாட்டு வினைகள் * செய்வு வாய்ப்பாட்டினவாக ஒடுங்கி நிற்கற்பாலனவாகும். தமிழில் வழங்கும் உணர்வு, உயர்வு, தாழ்வு, ஆய்வு, சாய்வு போன்ற வினைப்பெயர்கள் * செய்யுவு வாய் பாட்டினவாகிய * உணருவு, * உயருவு, * தாழுவு, * ஆயுவு, * சாயுவு ஆகியவற்றின் ஒடுக்கங்களாகும் கல்வி, செல்வம், போன்ற சொற்களும் * செய்யுவு வாய்பாட்டுவினைகளின். ஒடுக்கங்களாகிய * செய்வு வாய்பாட்டு வினைகளின் அடியாகத் தோன்றியவையாகும். இத்தகைய சொற்களைப் பின்வருமாறு ஆராயலாம்.

(தொடரும்)

---

1 கன்னடத்தில் * செய்யுவு—வாய்பாட்டு வினைகளை அடுத்து அஃறிணைப்பொருண்மையை உணர்த்தும் விகுதிகளும் சேரும்.

செந்தமிழ் ஏடு!

தமிழ்ப் பெருஞ் சான்றோர்களே!

நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம் என்னும் நற்றமிழ்க் கோயிலை நிறுவி காலத்திற்கும், கன்னித் தமிழுக்கும்பெருமை தேடித்தந்தபெரு மணச் செம்மல், விண்ணவர்க்கும் எட்டாத புகழை மண்ணிலே ஈட்டி நின்ற தண்ணார் தமிழ்க் காவலன், நற்றமிழ்ப் பாவலன் வள்ளல் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களால் தொடங்கப் பெற்றது "செந்தமிழ் இதழ்"!

கடந்த எழுபத்தி இரண்டாண்டுகளாக தனித்தமிழால் உணர் வூட்டி தரணியெங்கும் தமிழ்மணம் பரப்பி வருகின்றது என்பதை அறியாதார் இலர்.

வயங்கு மொழிப் புலவர்களும், குன்றாத் தமிழுணர்வுடைய நற்றமிழ்ச் சான்றோர்களும், தண்ணார் தமிழன்பர்களும் 'செந்தமிழ் இதழ்' உறுப்பினராகி ஒல்லும் வழியில் ஆக்கமும், ஊக்கமும் தந்துதவ வேண்டுகிறோம்.

அன்புசால்

ஆ. ஆண்டியப்பன்
(பொறுப்பாசிரியர், செந்தமிழ் இதழ்)

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடுகள்.

1	வைத்திய சாரசங்கிரகம்	ரூ.	15—00
2	பன்னூற்றிரட்டு	ரூ.	3—00
3	தமிழ்ச் சொல்லகராதி முதற்பாகம்	ரூ.	10—00
4	பெருந்தொகை	ரூ.	7—00
5	அரும் பொருள் விளக்க நிகண்டு	ரூ.	2—50
6	ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரித்திர விமர்சனம்	ரூ.	2—50
7	சுகசந்தாசன தீபிகை	ரூ.	1—50
8	தமிழர் வாழ்வு	ரூ.	2—00
9	மாறனலங்காரம் (பொருளணியியலுரை)	ரூ.	5—00
10	பெருந்தொகை (முதல் 50 பாடல்கள் மூலமும் உரையும்)	ரூ.	1—00
11	குருகை மான்மியம்	ரூ.	6—00
12	T. ஸ்ரீநிவாசயங்கார் நினைவு மலர்	ரூ.	1—00
13	கோவை கலம்பக நூல்கள்	ரூ	5—00
14	உலா நூல்கள்	ரூ.	5—00
15	பாமாலை நூல்கள்	ரூ.	7—00
16	இலக்கிய நூல்கள்	ரூ.	7—00
17	இலக்கண நூல்கள்	ரூ.	5—00
18	மநீஷா பஞ்சகம்	ரூ.	5—00
19	பாண்டித்துரைத்தேவர் நூற்றாண்டு விழா மலர்	ரூ.	1—00

குறிப்பு 1. புத்தகங்கள் வேண்டுவோர், தேவைக்கு எழுதும் பொழுது 25% முன்பணம் அனுப்பவேண்டும். பாக்கித் தொகைக்குபுத்தகங்கள் வி. பி. பி. மூலம் அனுப்பப்படும்

2. விற்பனையாளர்களுக்கும் நூலகத்திற்கும் 15% கழிவு கொடுக்கப்படும்.

3. புத்தகங்கள் அனுப்புவதற்கான செலவுகளை வாங்குவோரே ஏற்க வேண்டும்:

"செந்தமிழ்"

அரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அடங்கிய இம்மலர் ஆண்டுக்கு நான்கு முறை வெளியிடப் பெறுவது.

ஆண்டுச் சாந்தா ரூ 5—00

புலவர்கள் பலர் எழுதிய அரியகட்டுரைகள். ஆய்வுரைகள் கொண்ட பழைய" செந்தமிழ் " இதழ்கள் ஆண்டு வாரியாக கட்டைபண்டு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் விலை தனித்தனி ரூ 5—00

தேவைக்கு: டி. வி. எம். பெரியசுவாமி

செயலாளர்: மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
54, தமிழ்ச் சங்கச் சாலை. மதுரை-1

இவ்விதழ் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்காக செயலாளர்
திரு. டி. வி எம் பெரியசுவாமி அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது
அச்சிட்டோர்: பாணி பிரிண்டர்ஸ், 32, மேலரத வீதி, விருதுநகர்.